

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในภาวะปัจจุบันที่อิทธิพลของโลกาภิวัตน์ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง และยิ่งจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ นั้นการเรียนรู้ภาษาของประเทศอื่นย่อมได้เปรียบในการทำกิจการต่างๆ เพราะคงไม่มีใครจะติดต่อสื่อสารและรู้เรื่องได้ดีเท่ากับการพูดภาษาเดียวกัน เคยมีเรื่องเล่ากันเล่นว่าประเทศไทยที่ค้าขายสิงคโปร์ มาเลย์ ฮองกง ไต้หวัน ไม่ได้ก็เพราะว่ามาติดต่อกับประเทศไทยแล้วสื่อสารกันยังไม่ชัดเจนจึงต้องผ่านตัวแทนที่รู้ภาษาดีกว่าเช่นสิงคโปร์ มาเลย์ ฮองกง ไต้หวัน หรือแม้แต่ฟิลิปปินส์ก็ตาม ซึ่งเราจะเห็นว่าประเทศเหล่านั้นล้วนแล้วแต่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่อาจคิดได้ว่าเป็นภาษาสากล หลายประเทศประกาศให้เป็นภาษาราชการอีกภาษาหนึ่ง นอกจากภาษาของตนเอง

แน่นอนว่าประเทศที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นย่อมทราบดีว่า คนจะเรียนรู้ภาษาให้เข้าใจซึ่งสามารถใช้ภาษาเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมตามสถานการณ์ได้ในทุกทักษะของภาษา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีจะมีโอกาสในการจ้างงาน และได้รับการสนับสนุนส่งเสริมในงานในหน้าที่ให้ยิ่งขึ้นไป มากกว่าผู้ที่ไม่มีทักษะทางภาษาเลย ดังตัวอย่างที่หน่วยงานห้างร้านบริษัท ที่ประกาศรับพนักงาน แต่แนบท้ายด้วยคำว่ามีความสามารถทางภาษาที่สามารถติดต่อสื่อสารได้ นั่นก็คือต้องมีทักษะการฟังและการพูดเป็นอย่างน้อย

อันเนื่องจากภาษาอังกฤษมีการใช้กันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นๆ มีการเรียนการสอนกันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นจึงคิดให้เป็นภาษาสากลที่ติดต่อสื่อสารได้ทั่วโลก การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประการแรกน่าจะใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ เช่นเดียวกับการที่เราเรียนรู้ภาษาแรกจากพ่อแม่ พี่เลี้ยง เป็นการเรียนรู้แบบธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องท่องศัพท์ แพล หรือ รู้หลักไวยากรณ์ ดังนั้นการเรียนการสอนในระดับเริ่มเรียนรู้ภาษานั้น คงต้องเน้นการมีส่วนร่วมทางภาษาให้มากที่สุด คือผู้เรียนต้องเรียนรู้จากการฟังและพูดอย่างเป็นธรรมชาติจนเกิดทักษะ เริ่มจากการพูดในชีวิตประจำวันในครอบครัว แล้วค่อยขยายออกไปสู่โลกภายนอกมากขึ้น เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ในการศึกษาขั้นสูงขึ้น

การสอนทักษะการพูดและการฟังจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง และผู้สอนอันเป็นต้นแบบจะต้องพัฒนาความรู้ทางภาษาให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด มิฉะนั้นแล้วจะเข้าลักษณะแม่ปูสอนลูกให้เดินให้ตรง ในเรื่องนี้ปัจจุบันแม้จะแก้ได้บ้างโดยอาศัยเทคโนโลยี ที่บันทึกเสียงการพูดคุย การออกเสียงที่ถูกต้องไว้ แล้วก็ทำตาม แต่การแสดงความรู้สึก แสดงอารมณ์ที่เกี่ยวข้องนั้นก็ยังต้องใช้เจ้าของภาษามาเป็นผู้สอนถึงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาได้เร็ว

การสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ จะสื่อสารกันได้น้อยที่สุดก็ต้องฟังรู้เรื่องก่อนแล้วจึงจะทำให้สามารถพูดโต้ตอบได้ หรือพูดได้ พูดเป็น หรือใช้เป็น และเป็นประโยชน์ นอกจากการโต้ตอบ แลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศกันก็ควรรวมไปถึงการเล่าเรื่อง บรรยาย แสดงความคิด ความเห็น

ความรู้สึก วิชาภาษวิจารณ์ ซึ่งก็ต้องมีการประเมินที่ได้ยินได้ฟังมา จากการวิเคราะห์สังเคราะห์อีกทีหนึ่ง จึงถือว่าสุดยอดในการเรียนรู้ทางภาษา

และจากที่ประเทศเรากำลังประสบกับภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ ตามเศรษฐกิจกระแสโลก และวิกฤติการเมือง การเรียนรู้ภาษาให้แตกฉานก็เป็นการช่วยบรรเทาภาวะทางเศรษฐกิจในขณะนี้ได้อันเนื่องมาจากที่รัฐบาลประกาศให้การท่องเที่ยวเป็นวาระแห่งชาติ การเข้าใจเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะทำให้การติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศที่จะเข้ามาท่องเที่ยวประเทศไทยดีขึ้น เป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจให้เข้ามาเที่ยวประเทศไทยมากขึ้น สถาบันการศึกษาที่มีศักยภาพ น่าจะมีส่วนส่งเสริม ช่วยเหลือประเทศในแง่นี้ได้

จึงจัดทำโครงการนี้ขึ้นเพื่อให้มีการศึกษาค้นคว้าและพัฒนาความรู้ของบุคคลในเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับอาชีวศึกษาในการนำเสนอข้อมูลของโครงการนี้ได้ใช้เกมส์ Find me ซึ่งในการดำเนินงานได้มีการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ให้เป็นสื่อที่มีความน่าสนใจ

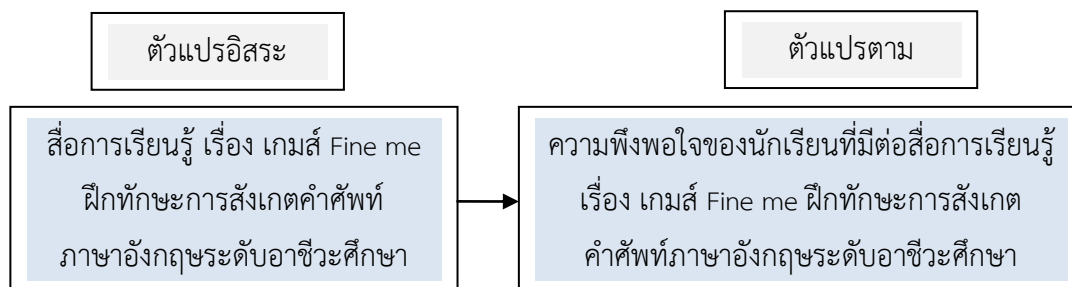
วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อพัฒนาสื่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสื่อการเรียนรู้ในการศึกษาด้วยตนเอง โดยใช้เกมส์ Find me
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้สื่อการเรียนรู้โปรแกรม เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับอาชีวศึกษา โดยใช้ เกมส์ Find me

ขอบเขตของการศึกษา

1. ขอบเขตในเนื้อหา
ศึกษาความพึงพอใจต่อการใช่ เกมส์ Find me มาใช้ในการทำสื่อการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษ
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 สาขาวิชาการบัญชี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 วิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มเจาะจง จำนวน 30 คน
3. ด้านวัน เวลาและสถานที่ทำโครงการ
การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2560 - 31 ตุลาคม 2560 ที่วิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ จังหวัดระยอง และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง (ประชากร) ระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม 2560 - 10 ตุลาคม 2560

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษาวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้

1. สื่อการเรียนรู้ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวผู้เรียนที่ช่วยผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็น วัสดุ อุปกรณ์ วิธีการ คน สัตว์ สิ่งของ หรือแนวความคิดที่ถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจเพิ่มประสบการณ์ หรือเป็นเครื่องมือที่กระตุ้นให้เกิดการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
2. เกม Find me หมายถึง เกมฝึกทักษะการสังเกตและภาษาอังกฤษสามารถเริ่มให้เล่นได้ตั้งแต่อายุ 3 เป็นต้นไป อาจจะให้ชี้เลือกภาพหรือใช้สีเทียน/สีเมจิก แบบนอนเคมีคอล และลบได้ วัสดุ เป็นกระดาษ A4 พิมพ์สีสวยงาม เคลือบพลาสติก เพื่อให้นำกลับมาใช้ใหม่ได้หลายครั้ง
- 1 ชุด มี 5 แผ่น แต่ละแผ่นจะมี 6 ข้อ ซึ่งจะเหมาะสมกับความสามารถของน้อง
3. ศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง การรู้คำศัพท์จะช่วยให้นักเรียนจะช่วยให้เด็กเรียนเข้าใจ ความหมายของคำ สามารถเรียงลำดับตัวอักษรได้ถูกต้อง กล่าวพูด อ่าน และเขียนเป็นประโยคอย่างมั่นใจ มีความสำคัญเพราะจะช่วยให้เข้าใจความหมายของคำที่ 3 อ่าน อันจะนำไปสู่การพูด การฟัง การอ่านและการเขียนอย่างมีความหมายที่ 3 ถูกต้อง
4. ความพึงพอใจของนักเรียน หมายถึง ค่าเฉลี่ยจากการบอกความรู้สึกในการเรียนด้วยสื่อการเรียนรู้ เรื่อง เกมส์ Find me ฝึกทักษะการสังเกตคำศัพท์ภาษาอังกฤษระดับอาชีวศึกษา จากการตอบแบบสำรวจความพึงพอใจที่มีระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ คือ ระดับ 1 พึงพอใจน้อยสุด, ระดับ 2 ความพึงพอใจน้อย, ระดับ 3 ความพึงพอใจปานกลาง, ระดับ 4 ความพึงพอใจมาก และระดับ 5 ความพึงพอใจมากที่สุด
5. นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาการบัญชีที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ อ.บ้านฉาง จ.ระยอง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560
6. วิทยาลัย หมายถึง วิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ ตั้งอยู่ที่ 111/7 ม.3 ต.บ้านฉาง อ.บ้านฉาง จ.ระยอง 21130

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นำสื่อการเรียนรู้ที่ได้มาใช้ในการเรียนการสอนในชั้นเรียน และใช้ในการศึกษด้วยตนเอง
2. ทราบระดับความพึงพอใจของผู้ใช้สื่อการเรียนรู้ด้วยเกมส์ Find me และนำไปปรับปรุงพัฒนาผลงานให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

บทที่ 2

แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การจัดทำโครงการครั้งนี้เพื่อเป็นการศึกษาการสร้างสื่อการเรียนรู้เรื่อง เกมส์ Find me ฝึกทักษะการสังเกตคำศัพท์ภาษาอังกฤษระดับอาชีวศึกษา คณะผู้จัดทำได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องไว้ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการเรียนรู้เรื่องภาษาอังกฤษ
2. ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
3. คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบ่งตามหมวดหมู่
4. คุณสมบัติของเกมส์ Fine me

ความหมายของการเรียนรู้เรื่องภาษาอังกฤษ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในภาวะปัจจุบันที่อิทธิพลของโลกาภิวัตน์ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง และยังจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ นั้นการเรียนรู้ภาษาของประเทศอื่นย่อมได้เปรียบในการทำกิจการต่างๆ เพราะคงไม่มีใครจะติดต่อสื่อสารและรู้เรื่องได้ดีเท่ากับการพูดภาษาเดียวกัน เคยมีเรื่องเล่ากันว่าประเทศไทยที่ค้าขายสิงคโปร์ มาเลย์ ฮองกง ไต้หวัน ไม่ได้ก็เพราะว่ามาติดต่อกับประเทศไทยแล้วสื่อสารกันยังไม่ชัดเจนจึงต้องผ่านตัวแทนที่รู้ภาษาดีกว่าเช่นสิงคโปร์ มาเลย์ ฮองกง ไต้หวัน หรือแม้แต่ฟิลิปปินส์ก็ตาม ซึ่งเราจะเห็นว่าประเทศเหล่านั้นล้วนแล้วแต่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่อาจคิดได้ว่าเป็นภาษาสากลหลายประเทศประกาศให้เป็นภาษาราชการอีกภาษาหนึ่ง นอกจากภาษาของตนเอง

แน่นอนว่าประเทศที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นย่อมทราบดีว่า คนจะเรียนรู้ภาษาให้ซาบซึ้งสามารถเข้าใจภาษาเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมตามสถานการณ์ได้ในทุกทักษะของภาษา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีจะมีโอกาสในการจ้างงาน และได้รับการสนับสนุนส่งเสริมในงานในหน้าที่ให้ยิ่งขึ้นไป มากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ทางภาษาเลย ดังตัวอย่างที่หน่วยงานห้างร้านบริษัท ที่ประกาศรับพนักงาน แต่แนบท้ายด้วยคำว่ามีความสามารถทางภาษาที่สามารถติดต่อสื่อสารได้ นั่นก็ก็ต้องมีทักษะการฟังและการพูดเป็นอย่างน้อย

อันเนื่องจากภาษาอังกฤษมีการใช้กันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นๆ มีการเรียนการสอนกันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นจึงคิดให้เป็นภาษาสากลที่ติดต่อสื่อสารได้ทั่วโลก การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประการแรกน่าจะใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ เช่นเดียวกับการที่เราเรียนรู้ภาษาแรกจากพ่อแม่ พี่เลี้ยง เป็นการเรียนรู้แบบธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องท่องศัพท์ แพล หรือ รู้หลักไวยากรณ์ ดังนั้นการเรียนการสอนในระดับเริ่มเรียนรู้ภาษานั้น คงต้องเน้นการมีส่วนร่วมทางภาษาให้มากที่สุด คือผู้เรียนต้องเรียนรู้จากการฟังและพูดอย่างเป็นธรรมชาติจนเกิดทักษะ เริ่มจากการพูดในชีวิตประจำวันในครอบครัว แล้วค่อยขยายออกไปสู่โลกภายนอกมากขึ้น เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ในการศึกษาขั้นสูงขึ้น

การสอนทักษะการพูดและการฟังจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง และผู้สอนอันเป็นต้นแบบจะต้องพัฒนาความรู้ทางภาษาให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด มิฉะนั้นแล้วจะเข้าลักษณะแม่ปูสอนลูกให้

เดินให้ตรง ในเรื่องนี้ปัจจุบันแม้จะแก้ได้บ้างโดยอาศัยเทคโนโลยี ที่บันทึกเสียงการพูดคุย การออกเสียงที่ถูกต้องไว้ แล้วก็ตาม แต่การแสดงความรู้สึก แสดงอารมณ์ที่เกี่ยวข้องนั้นก็ยังต้องใช้เจ้าของภาษามาเป็นผู้สอนถึงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาได้เร็ว

การสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ จะสื่อสารกันได้อย่างน้อยที่สุดก็ต้องฟังรู้เรื่องก่อนแล้วจึงจะทำให้สามารถพูดโต้ตอบได้ หรือพูดได้ พูดเป็น หรือใช้เป็น และเป็นประโยชน์ นอกจากการโต้ตอบ แลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศกันก็ควรรวมไปถึงการเล่าเรื่อง บรรยาย แสดงความคิด ความเห็น ความรู้สึก วิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งก็ต้องมีการประเมินที่ได้ยินได้ฟังมา จากการวิเคราะห์สังเคราะห์อีกทีหนึ่ง จึงถือว่าสุดยอดในการเรียนรู้ทางภาษาและจากที่ประเทศเรากำลังประสบกับภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ ตามเศรษฐกิจกระแสโลก และวิกฤติการเมือง การเรียนรู้ภาษาให้แตกฉานก็เป็นการช่วยบรรเทาภาวะทางเศรษฐกิจในขณะนี้ได้ อันเนื่องมาจากที่รัฐบาลประกาศให้การท่องเที่ยวเป็นวาระแห่งชาติ การเข้าใจเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะทำให้การติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศที่จะเข้ามาท่องเที่ยวประเทศไทยดีขึ้น เป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจให้เข้ามาเที่ยวประเทศไทยมากขึ้น สถาบันการศึกษาที่มีศักยภาพ น่าจะมีส่วนส่งเสริม ช่วยเหลือประเทศในแง่นี้ได้

การพัฒนาการศึกษาภาษาอังกฤษเพื่ออนาคตของไทยในอาเซียน

ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ ความหมายที่เป็นที่เข้าใจในขั้นต้นก็เป็นเพียงเรื่องของทางราชการและภาคธุรกิจเอกชนเท่านั้น ซึ่งหากเป็นเพียงเท่านั้นก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของการทำงานในโลกปัจจุบันอยู่แล้ว แม้จะหมายความว่าเป็นการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างกันในการทำงานร่วมกันของเจ้าหน้าที่รัฐบาล ตลอดจนองค์กรและหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ทว่าความหมายของบทบาทหน้าที่ให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของอาเซียนสำหรับการทำงานร่วมกันนั้นมีความหมายกว้างไกลไปถึงทุกส่วนของประชาคมอาเซียนด้วย หมายความว่าประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น นอกเหนือจากภาษาประจำชาติหรือภาษาประจำถิ่นของแต่ละชาติแต่ละชุมชนเอง เพราะไม่เพียงแต่เจ้าหน้าที่รัฐเท่านั้นที่จะต้องไปมาหาสู่ร่วมประชุมปรึกษาหารือและสื่อสารกัน และไม่เฉพาะนักธุรกิจและคนทำมาค้าขายระหว่างประเทศเท่านั้นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและการติดต่อธุรกิจระหว่างกัน

แต่ในเมื่อทุกคนที่อยู่ในอาเซียนล้วนแล้วแต่เป็นพลเมืองของอาเซียนด้วยกันทุกคน และทุกคนจะต้องไปมาหาสู่ เดินทางท่องเที่ยว ทำความรู้จักคุ้นเคยต่อกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน และที่สำคัญทุกคนจะต้องเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียน ในการสื่อสารสร้างสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน โลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้างไร้พรมแดน โลกแห่งการแข่งขันไร้ขอบเขต ภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียน เคียงคู่ภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติของแต่ละคน

ส่วนภาษาที่สามของชาวอาเซียนนั้นก็คือภาษาอื่นในอาเซียนภาษาหนึ่งภาษาใดหรือมากกว่าหนึ่งภาษา เช่นภาษามลายู ภาษาอินโดนีเซีย ภาษาจีน ภาษาลาว ภาษาขแมร์ ภาษาเวียดนาม ภาษาพม่า ภาษาฟิลิปปิน ภาษาฮินดี และ ภาษาทมิฬ นอกจากนั้นยังมีภาษาของประเทศนอกภูมิภาคอาเซียนที่เป็นประเทศคู่เจรจาสำคัญของอาเซียนอีกแปดประเทศคือ จีน ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี

ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อินเดีย สหรัฐอเมริกา และ รัสเซีย ซึ่งหมายความว่าต้องเรียนรู้ภาษาที่นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ คือ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ภาษารัสเซีย และภาษาที่ใช้ในอินเดียอีกหลายภาษา (ฮินดี, อูรดู, ทมิฬ, เบงกาลี ฯลฯ)

ภาษาอังกฤษ : ในฐานะภาษาสำคัญของโลก ภาษาอังกฤษปัจจุบันคือภาษานานาชาติ เป็นภาษากลางของโลก ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของมนุษยชาติ เป็นภาษาที่มนุษย์บนโลกใช้ติดต่อระหว่างกันเป็นหลัก ไม่ว่าแต่ละคนจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อต้องติดต่อกับคนอื่นที่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรมกันทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้ทุกชาติทุกภาษาจึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองรองลงมาจากภาษาประจำชาติ เป็นแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ ตั้งแต่ปฐมวัยไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิต

แต่เมื่ออาเซียนกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็น “working language” เราจึงต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ตามความหมายของถ้อยคำว่าเป็น “ภาษาทำงาน” ของทุกคนในอาเซียน ทุกคนที่ “ทำงานเกี่ยวกับอาเซียน”, “ทำงานในอาเซียน”, “ทำงานร่วมกับเพื่อนอาเซียน”, “มีเครือข่ายประชาสังคมอาเซียน”, “แสวงหาโอกาสทางการศึกษาในอาเซียน”, “มีเพื่อนในอาเซียน” และ “เดินทางท่องเที่ยวในอาเซียน”

ทุกคนต้องเรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ทั้งสิ้น ตั้งแต่นายกรัฐมนตรี ไปจนถึงเกษตรกร ชาวไร่ชาวนา ชาวบ้านทั่วไป นักเรียน นักศึกษา เด็กและเยาวชน ฯลฯ

พัฒนาทางด้านภาษาอังกฤษ เตรียมเด็กไทยสู่อาเซียนและเวทีโลก

ในสังคมโลกปัจจุบัน คงไม่อาจปฏิเสธได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของโลกที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย และเข้ามามีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คนจำนวนไม่น้อย จากอิทธิพลของความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร ส่งผลให้ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้น เพราะถือเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย รวมถึงการประกอบอาชีพ หลักสูตรการศึกษาระดับชั้นการศึกษาพื้นฐาน ไม่ได้มองข้ามความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษ มีการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งนักเรียนทุกคนต้องได้เรียนรู้ เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน เข้าใจความแตกต่างของภาษา การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง และวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และสามารถสื่อสารกับชาวชาติได้ รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนได้ง่ายและกว้างขึ้น ในขณะที่ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี เป็นต้น สถานศึกษาสามารถจัดสอนได้ตามความเหมาะสมโดยให้อยู่ในดุลพินิจจะเห็นว่าได้ในบ้านเรา แม้รัฐบาลบังคับให้ทุกคนเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่ก็ยังมีคนไทยจำนวนมากที่พูดภาษาอังกฤษ หรือไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่รวมเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว ส่วนใหญ่ไม่ต่ำกว่า 10 ปี หรือแม้แต่ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือแม้กระทั่งปริญญาโทยังมีจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ มีหลากหลายวิธีที่เสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาภาษาอังกฤษของเด็กไทย เช่น การสอนให้นักเรียนรู้คำศัพท์จำนวนมาก เพราะปัญหานักเรียนรู้ศัพท์น้อยนั้นเป็นสาเหตุสำคัญโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และยิ่งก่อให้เกิดปัญหาต่อเนื่องอีก

หลายอย่างตามมา การสอนภาษาอังกฤษในแต่ละชั่วโมง จำเป็นต้องให้นักเรียนได้ฝึกครบทุกทักษะทั้ง การฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นต้น

เมื่อประเทศไทยเป็นอีกหนึ่งสมาชิกที่กำลังจะก้าวสู่ประชาคมอาเซียนในอนาคตอันใกล้ ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญและความจำเป็นมากขึ้น คงถึงเวลาแล้วที่จะต้องมีการวางแผนและเตรียมพร้อมพัฒนาเด็ก เยาวชน และคนไทยให้มีคุณภาพและมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่สังคมคาดหวัง ครูผู้สอนซึ่งเป็นบุคลากรสำคัญในการถ่ายทอดความรู้เพื่อพัฒนาสังคม ต้องมีการปรับการเรียนเปลี่ยนการสอน ใฝ่ศึกษาเรียนรู้ตลอดเวลา แสวงหาเทคนิควิธีสอนใหม่ๆ เพื่อสร้างบรรยากาศ และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และผู้บริหารต้องให้ความสำคัญพร้อมสนับสนุนกระบวนการจัดการเรียนการสอนในการเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนเห็น ความสำคัญของภาษาประจำชาติและภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ในสังคมอาเซียนและเวทีโลกต่อไป

การพัฒนาการศึกษาด้วยการเรียนภาษาเพื่อสู่การเป็นประชาคมอาเซียน

“ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้กัน อย่างแพร่หลายมากที่สุด เนื่องจากเป็น ภาษากลางที่ใช้สื่อความหมายไปเกือบทั่วโลก ทั้งในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่จะเข้าถึงแหล่งวิทยาการ ต่างๆและค้นคว้าความรู้ใหม่ๆ ซึ่งปัจจุบันมีคนทั่วโลกใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสารถึงจำนวน 2,000 ล้านคน หรือ 1 ใน 3 ของประชากรของโลก ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมให้ ประชากรไทยได้เรียนรู้ ภาษาอังกฤษในระดับที่จะสื่อสารได้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และ การ ประกอบอาชีพ ตลอดจนการเจรจาต่อรองสำหรับการแข่งขันด้านเศรษฐกิจและสังคมในเวที สากล”

ในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยได้มีความพยายามที่จะเพิ่มขีดความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษ ด้วยการประกาศนโยบายให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 โดย กำหนดให้มีการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นไป ในปี 2538 และได้ประกาศใช้หลักสูตร ภาษาอังกฤษ พ.ศ.2539 รวมทั้งการส่งเสริมให้มีการเปิดโรงเรียนนานาชาติ และโรงเรียน English Program ซึ่งเป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้ ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอน แม้จะมีมาตรการดังกล่าวแต่ยังไม่ส่งผลต่อ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเท่า ที่ควร

ภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาสากลของอาเซียน (EAL) ทำให้สมาคมโรงเรียนเอกชนร่วมกับ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนภาค เตรียมพัฒนาหลักสูตรการศึกษาเพื่อผลิตทรัพยากร มนุษย์ที่มีความสามารถในการ แข่งขันกับตลาดอาเซียนได้ในอนาคต

โดยจะมีการเปิดเวทีสำหรับเด็กและเยาวชนจาก 10 ประเทศในกลุ่มอาเซียน เพื่อการ แลกเปลี่ยนประสบการณ์และความเชี่ยวชาญผ่านกิจกรรมต่างๆ เพื่อสร้างความพร้อมก่อนการ รวมกลุ่มเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2015 โดยมีเป้าหมายที่จะแต่งตั้งจังหวัดเชียงใหม่ให้เป็นเมืองแห่ง การแลกเปลี่ยน วัฒนธรรมอย่างเป็นทางการ ซึ่งจะมีการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนอาเซียนที่ ศูนย์การประชุม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยกิจกรรมจะประกอบไปด้วยการแสดง, การแข่งขันเต้นรำ, การแข่งขันไต่เขา, การแข่งขันบาร์เทนเดอร์, การแสดงทางวัฒนธรรมและการสัมมนาด้านการศึกษา เพื่อแลกเปลี่ยนมุมมองของตัวแทนจากแต่ละประเทศในกลุ่มอาเซียน

เป้าหมายของกิจกรรมครั้งนี้ คือ การพัฒนาสถาบันการศึกษาไทยให้มีมาตรฐานทางวิชาการ เทียบเท่ากับประเทศอื่นใน กลุ่มสมาชิกอาเซียนและส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศและยัง เป็นการ สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังจัดมีการจัดสัมมนาในส่วนของผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนทั้ง ชาวไทยและชาวต่างชาติ เพื่อสร้างความสนใจในการศึกษาภาษาอังกฤษแก่นักเรียน

การพัฒนาพื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษ มีส่วนช่วยให้เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น

ในปัจจุบันอิทธิพลในกระแสโลกาภิวัตน์มีอยู่อย่างต่อเนื่อง และเพิ่มขึ้นมากทุกที การศึกษา ภาษาของประเทศอื่น ๆ ย่อมได้เปรียบในการทำการค้าหรือกิจการต่างๆ เพราะไม่มีใครสามารถติดต่อ สื่อกันไม่รู้เรื่องถ้าใช้ภาษาที่ต่างกัน ในอดีตประเทศยังไม่มีความรู้ด้านภาษามากนัก ทำให้ต้องผ่านตัว แทนที่รู้ภาษาดีกว่า เช่น สิงคโปร์ ซึ่งประเทศเหล่านี้ล้วนให้ความสำคัญทางด้านภาษา โดยเฉพาะ ภาษาอังกฤษที่ถูกจัดว่าเป็นภาษาสากล หลายประเทศเริ่มมีการพัฒนาด้านนี้อย่างต่อเนื่อง และ ประกาศใช้เป็นภาษาทางการอีกภาษาหนึ่ง นอกจากภาษาที่ใช้ในประเทศของตน

ประเทศที่ให้ความสำคัญทางด้านภาษาย่อมได้เปรียบประเทศอื่นๆ และรู้กันดีว่าการศึกษาด้านภาษาได้อย่างถูกต้องย่อมมีโอกาสมากกว่าในการจ้างงาน หรือทำงานในบริษัทต่างชาติ และได้รับการสนับสนุนในการงานมากขึ้น มากกว่าผู้ที่ไม่มีทักษะทางด้านภาษาเลย จะเห็นได้จากบริษัทหลายๆ แห่งประกาศรับสมัครผู้ที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ เข้ามาทำงานในหน่วยงาน ผู้ที่จะมาสมัครนั้น ต้องสามารถติดต่อสื่อสารได้คล่องแคล่ว มีทักษะด้านการฟังและการพูดอยู่ในระดับดี

ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงมีการใช้ทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นๆ การเรียนการสอนก็มีการพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ มีการใช้ในการติดต่อในสถานการณ์ต่างๆ ที่เหมาะสม เช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษา แรกจากพ่อแม่ ที่เป็นการเรียนรู้แบบธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องรู้คำศัพท์ คำแปล หรือไวยากรณ์ ดังนั้นการเรียนการสอนนั้นต้องเน้นการมีส่วนร่วมมากที่สุด คือผู้ฟังต้องเรียนรู้การฟังการพูดอย่างเป็น ธรรมชาติที่สุด เริ่มจากการพูดในครอบครัว แล้วขยายไปยังโลกภายนอก

การสื่อสารนั้นจะสื่อสารได้ก็ต่อเมื่อฟังรู้เรื่องแล้วสามารถโต้ตอบได้ นอกจากโต้ตอบ แลกเปลี่ยนข้อมูลแล้วต้องรวมไปถึงการเล่าเรื่อง บรรยาย แสดงความคิดเห็น การวิเคราะห์ จึงจะถือ ว่าเป็นสุดยอดในการใช้ภาษาอังกฤษ และการที่ประเทศประสบปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ การเรียนรู้ ภาษาให้แตกฉานเป็นการช่วยให้เศรษฐกิจฟื้นฟูได้เร็ว เพราะจะทำให้เราสามารถติดต่อสื่อสารกับ ต่างชาติที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ภาษาเป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจเข้ามาเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้น สถาบันการศึกษาจึงมีส่วนสำคัญในการช่วยส่งเสริมศักยภาพของประเทศให้มีการ พัฒนาขึ้น

การสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ จะสื่อสารกันได้อย่างน้อยที่สุดก็ต้องฟังรู้เรื่องก่อนแล้วจึงจะ ทำให้สามารถพูดโต้ตอบได้ หรือพูดได้ พูดเป็น หรือใช้เป็น และเป็นประโยชน์ การเรียนรู้ภาษาให้ แตกฉานก็เป็นการช่วยบรรเทาภาวะทางเศรษฐกิจในขณะนี้ได้ อันเนื่องมาจากที่รัฐบาลประกาศให้ การท่องเที่ยวเป็นวาระแห่งชาติ การเข้าใจเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะทำให้การติดต่อสื่อสารกับชาว ต่างประเทศที่จะเข้ามาท่องเที่ยวประเทศไทยดีขึ้น เป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจให้เข้ามาเที่ยวประเทศ ไทยมากขึ้น สถาบันการศึกษาที่มีศักยภาพน่าจะมีส่วนส่งเสริมช่วยเหลือประเทศในแง่นี้ได้

การเรียนรู้ภาษาของประเทศอื่นย่อมได้เปรียบในการทำกิจการต่างๆ

เพราะคงไม่มีใครจะติดต่อสื่อสารและรู้เรื่องได้ดีเท่ากับการพูดภาษาเดียวกัน ซึ่งเราจะเห็นว่าประเทศเหล่านั้นล้วนแล้วแต่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่อาจคิดได้ว่าเป็นภาษาสากล หลายประเทศประกาศให้เป็นภาษาราชการอีกภาษาหนึ่ง นอกจากภาษาของตัวเอง เนื่องจากภาษาอังกฤษมีการใช้กันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่น ๆ มีการเรียนการสอนกันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นจึงคิดให้เป็นภาษาสากลที่ติดต่อสื่อสารได้ทั่วโลก การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประการแรกน่าจะใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์

ปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญยิ่งและเป็นตัวจักรสำคัญที่จะช่วยให้ประเทศไทยพัฒนาได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก โดยมุ่งใช้ความก้าวหน้าของสังคมฐานความรู้ และนวัตกรรมทางเทคโนโลยี สารสนเทศเป็นปัจจัยชี้้นำในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทย จะต้องเตรียมความพร้อมของบุคลากรให้มีสมรรถนะทางด้านภาษาเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และจะทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีของประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดังนั้นการเตรียมความพร้อมของบุคลากรของประเทศเพื่อให้มีทักษะภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสาร แสวงหาความรู้ สร้างความร่วมมือ เจริญต่อรอง และสร้างความสัมพันธ์อันดีได้ จึงมีความสำคัญ เป็นอย่างยิ่ง

ความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษ

1.ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์มาจากยุโรปและอเมริกาเป็นส่วนใหญ่หากต้องการเข้าใจสิ่งเหล่านี้ต้องมีความรู้เป็นภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีเพราะตำราส่วนมากเขียนเป็นภาษาอังกฤษ

2.ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลมีการใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องหมายของคนมีการศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

3.การติดต่อค้าขายกับต่างประเทศกว้างขวางขึ้นมีข้อจำกัดและกฎเกณฑ์เข้ามาเกี่ยวข้องจึงจำเป็นต้องอาศัยภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสาร ทำสัญญาต่างๆ

4.ปัจจุบันประเทศไทยกำลังพัฒนาตัวเองไปสู่ประเทศอุตสาหกรรม จำเป็นต้องใช้บุคลากรที่มีความรู้ในหลายๆด้านรวมทั้งผู้ชำนาญด้านภาษาด้วย

5.ในการแก้ปัญหาข้อขัดแย้งทางการเมือง การทหาร การทูตระหว่างประเทศต้องมีความรอบคอบระมัดระวังในการเลือกใช้คำพูดเพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดต่างๆอันเกิดจากการใช้คำไม่เหมาะสม

6.นักจิตวิทยาทางภาษาศาสตร์ได้ค้นคว้าและสรุปออกมาว่าคนที่รู้มากกว่าหนึ่งภาษามีโอกาสได้พัฒนามันสมองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษาได้มากกว่าคนที่พูดอยู่ภาษาเดียวและคนที่พูดได้ภาษามีโอกาสหายได้ได้เร็วกว่าและมากกว่าคนที่พูดได้ภาษาเดียวคือภาษาแม่

ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

คำศัพท์ภาษาอังกฤษนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ ดังนี้

รัสเซล (Russell อ้างถึงใน ทศนีย์ พันธุ์โยธชาติ.) ได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ว่า

คำศัพท์เป็นรากฐานของการเรียนวิชาต่าง ๆ เด็กจะอ่าน พูด เขียน หรือแสดงความคิดเห็นได้ดีต้องเข้าใจคำศัพท์จึงจะเรียนรู้เรื่องอื่น ๆ ได้

เอลเลน และวอลเลท (Allen & Vallette. 1977) กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ว่าการรู้ความหมายของคำศัพท์จะทำให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา สื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ได้กล่าวถึง ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่าการรู้คำศัพท์จะช่วยให้นักเรียนจะช่วยให้เด็กนักเรียนเข้าใจความหมายของคำ สามารถเรียงลำดับตัวอักษรได้ถูกต้อง กล่าวพูด อ่าน และเขียนเป็นประโยคอย่างมั่นใจ

สรุป ศัพท์ภาษาอังกฤษมีความสำคัญเพราะจะช่วยให้เข้าใจความหมายของคำที่อ่าน อันจะนำไปสู่การพูด การฟัง การอ่านและการเขียนอย่างมีความหมายที่ถูกต้อง

ความหมายของคำศัพท์

ฟรายส์ (Fries. 1972, อ้างถึงใน ดวงกมล คำเอี่ยม.) กล่าวถึงความหมายของคำศัพท์ว่า หมายถึง คำที่มีการประสมเสียง ซึ่งนำมาใช้เป็นสิ่งที่เรารู้จักถึงประสบการณ์ที่เคยผ่านมา ประสบการณ์ที่ถูกกระตุ้นจากการประสมเสียงนั้น จะมีความหมายต่างกันหลายอย่างแต่จะมีเพียงประสบการณ์เดียวที่เด่นกว่าที่ใช้ร่วมกันแบ่งถึงสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งดังนั้นคำๆหนึ่งอาจมีหลายความหมาย ซึ่งข้อความที่อ่านจะประกอบด้วยความหมายอย่างน้อย 3 ประการ คือ

1. Lexical Meaning คือ ความหมายตามตัวหนังสือเฉพาะคำ
2. Structural Meaning คือ ความหมายตามโครงสร้าง
3. Conextual Meaning คือ ความหมายตามข้อความที่ใช้

ศิริธ แสงธนู และคิด พงศทัต อ้างถึงใน จารุวรรณ อัมพันกาญจน์.) ได้ให้ ความหมายของคำศัพท์ว่า ศัพท์คือกลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นคน เป็นสิ่งของ อาการ หรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่งและได้แบ่งความหมายของคำศัพท์ออกเป็น 4 นัยด้วยกัน คือ

1. Lexical Meaning คือ ความหมายตามพจนานุกรม คำหนึ่งๆมีความหมายหลายอย่างบางคำอาจใช้ในความหมายแตกต่างกันบ้างร้อย ทำให้บางคนเข้าใจว่าความหมายที่ต่างออกไป หรือความหมายที่ตนไม่ค่อยรู้จักนั้นเป็น “สำนวน” ของภาษา

2. Morphological Meaning หมายถึง ความหมายทางไวยากรณ์ ศัพท์ประเภทนี้เมื่ออยู่ตามลำพังโดด ๆ จะเดาความหมายได้ยาก เช่น S เมื่อไปอยู่ท้ายคำนามบางจำพวก

3. Structural Meaning หมายถึง ความหมายที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปแล้วแต่การเรียงลำดับคำ

4. Social-Ciltural Meaning หมายถึง ความหมายของคำที่เปลี่ยนไปตามเสียงขึ้นลงที่ผู้พูดเปล่งออกมาไม่ว่าจะเป็นเสียงที่มีพยางค์เดียวหรือมากกว่านอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญในการสอนและนักภาษาศาสตร์ยังได้แบ่งความหมายของคำศัพท์เพิ่มเติมดังนี้ (จารุวรรณ อัมพันกาญจน์.)

1. Denotation Meaning หมายถึง ความหมายแฝง หรือความหมายที่ไม่เป็นไปตามรูปคำหรือหลายคนเรียกความหมายนี้ว่า ความหมายเปรียบเทียบ

2. Social-Ciltural Meaning หมายถึง ความหมายทางสังคม วัฒนธรรม ประเพณี ค่านิยม และความสนใจของกลุ่มคนที่ใช้ภาษานั้น ๆ

สรุป ความหมายของคำศัพท์ได้ว่า หมายถึง การประสมเสียงให้เป็นรูปคำเพื่อสื่อความหมายให้รู้ว่าเป็นคนสัตว์สิ่งของหรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่งโดยคำหนึ่งๆอาจมีหลายความหมาย เช่น ความหมายตามพจนานุกรม ความหมายตามโครงสร้างภาษา ความหมายตามข้อความที่ใช้ ความหมายที่ขึ้นอยู่กับบริบท ความหมายตามโครงสร้างประโยค ความหมายตามประเพณีและสังคม

ประเภทของคำศัพท์

ศิริ แสงธนู และคิด พงศทัต (อ้างถึงในจารุวรรณ อัมพันกาญจน์.) กล่าวว่า คำศัพท์ในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็นประเภท คือ

1. Content Word คือ คำประเภทที่เราอาจบอกความหมายได้โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับโครงสร้างอาจจะพูดได้ว่าเป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรม เช่น daughter, box, pen ฯลฯ อย่างไรก็ตามคำประเภทนี้อาจเปลี่ยนความหมายไปได้ เมื่ออยู่ในตำแหน่งที่ต่างกันประโยค Content Word ในภาษาอังกฤษได้แก่คำประเภท Nouns, Verb, Adjectives, Adverbs

2. Function Word คือ คำที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง ส่วนมากจะเปลี่ยนความหมายไปตามโครงสร้าง คำประเภทนี้สอนให้เข้าใจได้ยากการสอนเพียงให้รู้ความหมายหรือคำแปลไม่ได้ผล ต้องให้นักเรียนได้สังเกตเห็นตัวอย่างการใช้และฝึกการใช้ในโครงสร้างต่าง ๆ โดยตรงจึงจะเกิดประโยชน์ Function Word ในภาษาอังกฤษได้แก่คำประเภท Articles, Prepositions, Personal Pronouns, Possessive Adjectives, Demonstratives, Relative Pronouns, Conjunction, Auxiliary Verbs, One หรือ Ones

สุไร พงศ์ทองเจริญ (, อ้างถึงใน ดวงกมล คำเอี่ยม.) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์

ออกเป็นประเภทใหญ่ๆด้วยกันคือ

1. Passive Vocabulary คือ คำศัพท์ที่ควรสอนให้รู้จักเฉพาะความหมายหรือเกิดความเข้าใจเมื่อได้ยิน ไม่จำเป็นต้องฝึกบ่อยๆเพราะนักเรียนยังไม่จำเป็นต้องใช้

2. Active Vocabulary คือ คำศัพท์ที่นักเรียนควรจะสามารถนำไปใช้ในการพูด อ่าน เขียน แต่งประโยคได้เป็นอย่างดีและต้องรู้จักเข้าใจความหมายครูจะต้องฝึกและทบทวนบ่อยๆจนแน่ใจว่านักเรียนสามารถใช้คำศัพท์นั้นๆเป็น ซึ่งการสอนคำศัพท์ในประเภทนี้มุ่งให้ผู้เรียนเกิดทักษะ 3 ประการ ได้แก่

1. ออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้องทั้งที่เป็นคำโดดและอยู่ในรูปประโยคการออกเสียงคำศัพท์ควรใช้สัญลักษณ์ทางภาษา (Phonetic Symbol) ช่วยให้ผู้เรียนอ่านได้ถูกต้องขึ้น

2. ทราบความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ซึ่งทำได้หลายวิธี เช่น ใช้ของจริง ให้คำจำกัดความเป็นภาษาอังกฤษแบบง่ายๆให้คำที่มีความหมายเหมือนกันให้คำตรงข้าม บอกรากศัพท์ของคำและให้ความหมายเป็นภาษาไทย

3. สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยคที่สื่อความหมายได้ส่วนการสอนคำศัพท์ที่ไม่ต้องการเน้นเป็นพิเศษหรือ Passive Vocabulary นั้นใช้วิธีการเฉพาะข้อ 1 และข้อ 2 เท่านั้น

นอกจากนั้น นันทิยา แสงสิน (อ้างถึงใน จารุวรรณ อัมพันกาญจน์.) ยังแบ่งคำศัพท์เป็น 4 ชนิด ได้แก่

1. Listening Vocabulary หมายถึง คำศัพท์เพื่อการฟังเป็นคำศัพท์ที่ใช้มากกับเด็กเล็กยังไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน หรือเพิ่งจะเริ่มเรียนในการหัด ฟัง พูด อ่าน และเขียนจึงเป็นคำศัพท์ที่ค่อนข้างง่ายให้เหมาะสมกับระดับอายุและจะเริ่มจากการฟังก่อน

2. Speaking Vocabulary หมายถึง คำศัพท์เพื่อการพูด เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในภาษาพูด ซึ่งต้องสัมพันธ์กับการฟัง คำศัพท์ที่ใช้ในการพูดนั้นอาจจะพูดแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ได้ แต่สิ่งสำคัญ คือ ต้องสื่อความหมายให้เข้าใจจึงสามารถแบ่งคำศัพท์ที่ใช้ในการพูดออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. คำศัพท์ที่ใช้ภายในบ้านหรือระหว่างเพื่อนฝูงซึ่งอาจเป็นคำแสลงได้

1.1 คำศัพท์ที่ใช้ในการเรียนหรือการทำงานเป็นคำศัพท์เฉพาะสาขาวิชาที่เรียนและอาชีพที่ทำ

1.2 คำศัพท์ที่ใช้ในการติดต่อราชการหรือใช้ในสังคมในชีวิตประจำวัน

2. Reading Vocabulary หมายถึง คำศัพท์ที่ใช้ในการอ่านที่นักเรียนต้องรู้ความหมายเพื่อจะนำไปตีความข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่านและจะต้องจดจำความหมายของคำศัพท์เหล่านั้นไว้ด้วย ศัพท์ที่เรียนก็จะเพิ่มพูนเป็นลำดับ

3. Writing Vocabulary หมายถึง คำศัพท์เพื่อการเขียนการเขียนถือว่าเป็นทักษะสูงและยากมากในการเรียนภาษา ซึ่งจะต้องอาศัยความสามารถในการใช้ศัพท์การสะกดคำเครื่องหมายเพื่อจะเขียนหรือถ่ายทอดความคิดออกมา ฉะนั้นคำศัพท์ที่ใช้ในการเขียนจึงควรเป็นแบบที่ถูกต้องเป็นทางการ

สรุป คำศัพท์แบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ๆคือ Passive Vocabulary และ Active Vocabulary และยังแบ่งเป็นชนิดได้ชนิด คือ คำศัพท์เพื่อการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

WORDS

คำในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็นชนิดต่างๆได้ ๘ ชนิด ด้วยกันคือ

1. Noun คำนาม (คำที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่)
2. Pronoun คำสรรพนาม (คำที่ใช้แทนคำนาม)
3. Adjective คำคุณศัพท์ (คำขยายคำนาม)
4. Adverb คำกริยาวิเศษณ์ (คำขยายกริยา ฯลฯ ยกเว้นนาม กับ สรรพนาม)
5. Verb คำกริยา (อาการกระทำของประธาน)
6. Conjunction คำสันธาน (คำที่ใช้เชื่อมอนุประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป)
7. Preposition คำบุพบท (คำที่ใช้เชื่อมแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำต่อคำ)
8. Interjection คำอุทาน (คำที่เปล่งออกมาลอยๆ เพื่อแสดงความรู้สึกของอารมณ์)

ในภาษาอังกฤษนั้นการสร้างประโยคจะใช้คำต่างๆเหล่านี้มาแต่งเป็นประโยคขึ้น ซึ่งคำแต่ละชนิดนี้จะมีลักษณะเฉพาะของตนเอง คือมีหน้าที่ต่างกันและมีการวางตัวต่างกันด้วย ซึ่งต่อไปนี้จะได้อธิบายพื้นฐานเรื่องหลักการใช้คำต่างๆเหล่านี้และหลักการแต่งประโยคอย่างง่ายๆ

NOUN

Noun คือคำที่ใช้เป็นชื่อของ คน สัตว์ สิ่งของและสถานที่ แบ่งออกได้ 5 ชนิดคือ

1. Common Noun สามาถนาม ได้แก่นามที่เป็นชื่อไม่ชี้เฉพาะของ คน สัตว์ สิ่งของ และสถานที่ เช่น man, dog, pen, school
2. Proper Noun วิสามาถนาม ได้แก่นามที่เป็นชื่อเฉพาะของคน สัตว์ สิ่งของ และสถานที่ และจะต้องเขียนด้วยตัวใหญ่เสมอ เช่น Ladda, Dang, Diccky, Toyota, Thailand ...
3. Collective Noun สมุหนาม ได้แก่นามที่เป็นชื่อของหมู่คณะ, กลุ่ม, ฝูง, เป็นต้น ส่วนมากมัก จะเป็นคำผสมที่ครั้นด้วย of เสมอ และสมุหนามนี้ต้องถือว่าเป็นนามพหูพจน์ตลอดไป ดังนั้น กริยาจึงต้องใช้ให้เป็นพหูพจน์ด้วย (อนึ่งบางคำอาจเป็นคำคำเดียวก็ได้ไม่จำเป็นต้องมี of และถ้าสมุหนามนี้มาทำหน้าที่เป็นประธานแล้วหมายถึงหน่วยเดียวก็ใช้กริยาเป็นเอกพจน์ แต่ถ้าหมายถึงแยกเป็นแต่ละบุคคลที่มีอยู่หลายคน ถือว่าสมุหนามนั้นเป็นพหูพจน์ ต้องใช้กริยาให้เป็นพหูพจน์ด้วย)
4. Material Noun วัตถุนาม ได้แก่นามที่เป็นชื่อของเนื้อวัตถุ ซึ่งส่วนมากก็ได้แก่นามที่เป็นของเหลว, แร่, ธาตุ, โลหะ แต่นามบางชนิดเมื่อยังไม่แยกก็จัดเป็น common Noun แต่เมื่อแยกแล้วจะมาเป็น Material Noun เช่น cow, ox, วัวมาแบ่งเป็น beef เนื้อวัว....
5. Abstract Noun อากาธนาม ได้แก่นามที่เป็นชื่อของลักษณะ, สภาวะ, และการกระทำ นามจำพวกนี้ไม่มีตัวตน เป็นเพียงกริยาอาการเท่านั้น มีสำเนียงแปลว่า การ หรือ ความ ขึ้นต้น เช่น happiness ความสุข, Slavery ความเป็นทาส , eating การกิน เป็นต้น
หน้าที่ของนาม นามทั้ง 5 ชนิดที่กล่าวมานั้น เวลามาไปพูดหรือเขียน สามารถทำหน้าที่ได้ 7 อย่างคือ

1. เป็น Subject ของกริยาในประโยคได้.
2. เป็น Object ของกริยาในประโยคได้.
3. เป็น Object ของ Preposition (บุรพบท) ได้.
4. เป็น Complement คือส่วนสมบูรณ์ของกริยาได้.
5. เป็น Appositive คือเป็นนามซ้อนนามได้.
6. เป็น Address คือเป็นนามเรียกขานได้(และต้องใส่ , Comma ด้วย).
7. เป็น Possessive คือเป็นนามแสดงความเป็นเจ้าของได้ (และต้องใส่ Apostrophe's ด้วย)

ลักษณะพจน์ของนามโดยทั่วไป

ในการสร้างประโยคนั้นจะต้องใช้กริยาให้สอดคล้องกับพจน์ของตัวประธาน ถ้าประธานเป็นเอกพจน์กริยาก็ต้องเป็นเอกพจน์ ถ้าประธานเป็นพหูพจน์กริยาก็ต้องเป็นพหูพจน์ ซึ่งหลักในการดูว่านามนั้นเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์นั้นก็ให้ดูที่ท้ายศัพท์นั้นๆคือ

1. ถ้าท้ายศัพท์นั้นไม่เติม S ให้ถือว่าเป็นเอกพจน์ เช่น a book , a cat ... etc.
2. ถ้าท้ายศัพท์นั้นเติม S ให้ถือว่าเป็นพหูพจน์ เช่น Books, cats Etc.

* ข้อยกเว้น มีนามหลายตัว หรือหลายลักษณะที่ไม่อยู่ในหลักการทั้ง ที่กล่าวมาแล้วนั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ละเอียดเกินไปที่เราควรจะรู้ในขณะนี้ ดังนั้นจะไม่กล่าวถึงกรณีที่ยกเว้นเหล่านี้ ถ้าใครสนใจอยากรู้มากขึ้นก็พึงหาศึกษาเอาเองต่อไป.

เพศของนาม

นามในภาษาอังกฤษทั้ง 5 ชนิด เมื่อจำแนกออกเป็นเพศแล้วจะมีอยู่ 4 เพศ คือ

1. Masculine Gender เพศชาย เช่น boy, man....etc.
2. Feminine Gender เพศหญิง เช่น girl, woman ...etc.
3. Common Gender เพศรวม เช่น Teacher, Student...etc.
4. Nature Gender ไม่มีเพศ เช่น pen, desk...etc.

หลักการเปลี่ยนเพศชายเป็นเพศหญิงมีหลักเกณฑ์ 4 อย่างคือ

1. โดยการเปลี่ยนคำทั้งคำจากเพศชายเป็นเพศหญิง เช่น Boy เป็น Girl เป็นต้น
2. โดยการเติมอาคม ess ที่ท้ายคำเพศชาย เช่น Prince เป็น Princess เป็นต้น
3. โดยการเติมคำที่เป็นเพศหญิงข้างหน้านาม จะกลายเป็นเพศหญิง เช่น Boy-friend เป็น girl-friend เป็นต้น.
4. โดยการเติมคำที่เป็นเพศหญิงข้างหลังนามจะกลายเป็นเพศหญิง เช่น Grand-father เป็น Grand-mother เป็นต้น.

Pronoun

Pronoun (คำสรรพนาม) คือคำที่มีไว้สำหรับ (พูด, เขียน) แทนชื่อของคน, สัตว์, สิ่งของ, และสถานที่เพื่อป้องกันมิให้กล่าวชื่อนั้นซ้ำๆซากๆ ซึ่งเป็นการฟังไม่ไพเราะPronoun มีอยู่ 8 ชนิดด้วยกันคือ

1. Personal Pronoun บุรุษสรรพนาม
2. Possessive Pronoun สามีสรรพนาม
3. Definite Pronoun นิยมสรรพนาม
4. Indefinite Pronoun อนิยมสรรพนาม
5. Interrogative Pronoun ปฤจฉาสรรพนาม
6. Relative Pronoun ประพันธ์สรรพนาม
7. Reflexive Pronoun สรรพนามสะท้อนหรือเน้น
8. Distributive Pronoun วิภาคสรรพนาม

1. Personal Pronoun บุรุษสรรพนาม คือสรรพนามที่ใช้แทนชื่อของผู้พูด, ผู้ฟัง, และผู้ที่ถูกกล่าวถึง ซึ่งมีอยู่ 2 พจน์ 3 บุรุษ คือ

	เอกพจน์	พหูพจน์
บุรุษที่ 1	I	we
บุรุษที่ 2	you	you
บุรุษที่ 3	he, she, it	the

Personal Pronoun แบ่งได้ 5 รูป คือ

รูปที่ 1	รูปที่ 2	รูปที่ 3	รูปที่ 4	รูปที่ 5
I	Me	My	mine	myself
We	us	Our	ours	ourselves
You	you	Your	yours	yourself
He	him	his	his	himself
she	her	Her	hers	herself
It	It	its	its	itself
they	them	there	theirs	themselves

2. Possessive Pronoun สามีสรพนาม คือสรพนามที่ใช้แสดงความเป็นเจ้าของ ซึ่งก็คือบุรุษสรพนามรูปที่ 4 นั่นเอง เวลาใช้ไม่ต้องมีนามตามหลัง มีหน้าที่ 3 อย่างคือ

2.1 เป็นประธานของกริยาในประโยค เช่น Your book is green, mine is red.

2.2 เป็นส่วนสมบุรณ์ของกริยา เช่น this pencil is mine, that one is your.

2.3 ใช้เรียงตามหลังบุรพบท(คำเชื่อมคำ) เพื่อเน้นความเป็นเจ้าของให้ชัดเจนขึ้นได้เช่น A friend of yours was killed last night.

3. Definite Pronoun นิยมสรพนาม คือสรพนามที่ชี้เฉพาะและใช้แทนนามได้ ที่นิยมใช้แพร่หลายมีอยู่ 6 ตัวคือ (รวมทั้ง which ด้วย)

This, that, one 3 ตัวนี้ใช้แทนนามที่เป็นเอกพจน์.

These, those, ones 3 ตัวนี้ใช้แทนนามที่เป็นพหูพจน์.

*นิยมสรพนามนี้ ทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของกริยาในประโยคได้ตามแต่ จะ ใช้งาน.

4. Indefinite pronoun อนิยมสรพนาม คือสรพนามที่ใช้แทนนามได้ทั่วไป ไม่เฉพาะเจาะจงว่าแทนคนนั้นคนนี้โดยตรง (ตรงข้ามกับ Definite Pronoun) ได้แก่คำว่า some, any, all, someone, somebody, anybody, few, everyone, many, nobody, everybody, other.....etc.

*ข้อสังเกต ทั้งนิยมสรพนามและอนิยมสรพนาม ถ้าใช้โดยมีค่านามอื่นตามหลังจะกลายเป็นคำคุณศัพท์ไป แต่ถ้าใช้โดยไม่มีค่านามอื่นตามหลังจึงจะเป็นนิยมสรพนามหรืออนิยมสรพนาม.

5. Interrogative pronoun ปจฉาสรพนาม คือสรพนามที่ใช้เป็นคำถาม และต้องไม่มีนามตามหลังด้วยจึงจะเรียกว่าเป็นปจฉาสรพนาม ได้แก่ Who , whom, whose , what, which ซึ่งมีวิธีใช้ดังนี้.

Who (ใคร) ใช้ถามถึงบุคคลและเป็นประธานของกริยาในประโยคได้ บางครั้งก็เป็นกรรมได้ เช่น.

Who is standing there? ใครกำลังยืนอยู่ที่นั่น?

Whom (ใคร) ใช้ถามถึงบุคคลและเป็นกรรมของกริยาหรือบุรพบท (บางครั้งใช้ who แทน).เช่น

whom do you love? คุณรักใคร ?.

Whose (ของใคร) ใช้ถามถึงเจ้าของ และต้องเป็นบุคคลเท่านั้น เช่น. Whose is the car? รถคันนี้เป็นของใคร

What (อะไร) ใช้ถามถึงสิ่งของเป็นได้ทั้งประธานและกรรม เช่น:-

- ถ้าเป็นประธานต้องไม่ใช้กริยาอะไรมาช่วยทั้งสั้น เช่น What delayed you ? อะไรทำให้คุณล่าช้า.

- ถ้าเป็นกรรมต้องมีกริยาช่วยตัวอื่นมารวมด้วย และวางไว้หลัง What เช่น What do you want ?

Which (สิ่งไหน อันไหน) ใช้ถามถึงสัตว์, สิ่งของ, เป็นได้ทั้งประธานและกรรม เช่น ถ้าเป็นประธานไม่ต้องใช้กริยาอื่นมาช่วย Which is the best? อันไหนดีที่สุด ?.(อนึ่งปจฉาสรรพนาม Whose ,which, what นี้ ถ้าใช้โดยมีนามอื่นตามหลังก็เป็นคุณศัพท์ไป ถ้าไม่มีนามอื่นตามหลังจึงจะเป็นปจฉาสรรพนาม)

6. Relative Pronoun ประพันธสรรพนาม คือสรรพนามที่ใช้แทนที่อยู่ข้างหน้า และในขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่เชื่อมประโยค ซึ่งอาจเป็นประธานของประโยคหลังได้ด้วย ได้แก่ Who, Whom, Whose, Which, Where, what, when, why, that.

· Who (ผู้ซึ่ง) ใช้แทนนามที่เป็นบุคคลและบุคคลนั้นจะต้องเป็นผู้กระทำด้วย เช่น The man who came here last week is my cousin. ชายผู้ซึ่งมาที่นี่เมื่อสัปดาห์ที่แล้วเป็นลูกพี่ลูกน้องของฉัน.

· Whom (ผู้ซึ่ง) ใช้แทนนามที่เป็นบุคคลและบุคคลนั้นต้องเป็นผู้ถูกกระทำด้วย เช่น The boy whom you saw yesterday is my brother. เด็กชายผู้ซึ่งคุณพบเมื่อวานนี้เป็นน้องชายของผม.

· Whose (ผู้ซึ่ง.....ของเขา) ใช้แทนนามที่เป็นบุคคลเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของนามที่ตามหลัง ดังนั้นเมื่อมี Whose ก็ต้องมีนามตามหลัง Whose เสมอ เช่น The girl whose father is a teacher goes to school every day. เด็กหญิงผู้ซึ่งพ่อของเธอเป็นครูนั้นไปโรงเรียนทุกวัน.(เป็นคำแสดง ความเป็นเจ้าของ Father).

· Which (ที่,ซึ่ง) ใช้แทนนามที่เป็นสัตว์ สิ่งของ เป็นได้ทั้งประธานและกรรม The animal which has wing is a bird. สัตว์ที่มีปีกนั้นคือนก(เป็นประธานของอนุประโยค has wings) The kitten which I gave to my aunt is very naughty. ลูกแมวซึ่งฉันให้แก่คุณป้าของฉันไปนั้นซุกซนมาก.(เป็นกรรมของกริยา gave ในอนุประโยค I gave to my aunt).

· Where (อันเป็นที่) ใช้แทนนามที่เป็นสถานที่ เป็นได้ทั้งประธานและกรรม เช่น The night club is the place where is not suitable for children. ไนท์คลับเป็นสถานที่ที่ไม่เหมาะสมสำหรับเด็กๆ(เป็นประธานของอนุประโยค is not suitable for children) The hotel is the place where I like best . โรงแรมเป็นสถานที่ที่ผมชอบมากที่สุด.(เป็นกรรมของ like).

· What (อะไร,สิ่งที่) ใช้แทนนามที่เป็นสิ่งของ นามที่ What ไปแทนทำหน้าที่เป็นประพันธสรรพนามนั้นไม่ต้องปรากฏให้เห็นอยู่ข้างหน้าเหมือนประพันธสรรพนามตัวอื่น ทั้งนี้เพราะถูกละไว้ในฐานะที่เข้าใจแล้ว เช่น I know what is in the box. ฉันรู้ว่าอะไรอยู่ในกล่องใบนี้.

· When (เมื่อ, ที่) ใช้แทนนามที่เกี่ยวข้องกับเวลา, วัน, เดือน, ปี เช่น Sunday is the day when we don't work. วันอาทิตย์คือวันที่เราไม่ทำงาน.

· Why (ทำไม) ใช้แทนนามที่เป็นเหตุผล (ส่วนมากใช้แทน reason) เช่น This is the reason why I go to Hong Kong. นี่คือเหตุผลที่ว่า ทำไมผมจึงไปฮ่องกง.

· That (ที่, ซึ่ง) ใช้แทนคน, สัตว์, สิ่งของ, และสถานที่ได้ แต่ต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ 4 ประการอย่างใดอย่างหนึ่ง อันได้แก่:-

1. เป็นนามที่มีคุณสมบัติสูงสุดมาขยายอยู่ข้างหลัง เช่น He is the tallest man that I have ever seen. เขาเป็นคนสูงที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา.

2. เป็นนามที่มีเลขจำนวนนับที่มาขยายอยู่ข้างหน้า เช่น China is the first country that I am going to visit. จีนเป็นประเทศแรกที่ข้าพเจ้าจะไปเที่ยว.

3. เป็นนามที่มีคุณศัพท์บอกปริมาณมาขยายอยู่ข้างหน้า เช่น She has much money that she give me. หล่อนมีเงินอยู่มากที่หล่อนจะให้ผม.

4. เป็นสรรพนามผสมต่อไปในตัวใดตัวหนึ่งปรากฏอยู่แล้ว คือ someone, somebody, something, anyone, anything, anybody, anyone, everything, no one, nothing, etc. เช่น There is nothing that I can do for you. ไม่มีอะไรที่ผมจะช่วยให้คุณได้.

7. Reflexive Pronoun สรรพนามสะท้อนหรือเน้น ได้แก่บุรุษสรรพนามที่ 5 นั้นเอง อันได้แก่ myself, yourself, Themselves. เวลาใช้มีวิธีใช้ 4 อย่างคือ :-

1. เรียงไว้หลังประธาน เมื่อต้องการเน้นว่าประธานเป็นผู้กระทำกิจนั้นด้วยตนเอง เช่น I myself study English. ผมเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง.

2. เรียงไว้หลังกริยา เมื่อบอกว่าผลการกระทำนั้นเกิดจากผู้กระทำเองเช่น I will punish myself if I do mistakes ผมจะลงโทษตัวเอง หากผมทำผิด.

3. เรียงไว้หลังกรรม เมื่อต้องการเน้นกรรมนั้นเช่น I spoke to the President himself. ผมได้พูดกับตัวท่านประธานาธิบดีเอง.

4. เรียงไว้หลังบุรพบท by วางไว้สุดประโยคทุกครั้งไป เมื่อต้องการแสดงว่าประธานผู้นั้นกระทำกิจนั้นโดยลำพังคนเดียว เช่น Pranee makes her dress by herself.

8. Distributive Pronoun วิภาคสรรพนาม คือสรรพนามที่ใช้แทนคำนามในการแบ่งหรือจำแนกออกเป็นครั้งหนึ่ง, สิ่งหนึ่ง, หรือตัวหนึ่ง วิภาคสรรพนามที่นิยมใช้กันมากคือ Each แต่ละ, either คนใดคนหนึ่ง, neither ไม่ใช่ทั้งสอง หรือไม่ใช่ทั้งสอง เช่น

There are ten boy each has one hundred bath. มีเด็กอยู่ 10 คน แต่ละคนมีเงินอยู่คนละ 100 บาท.

* ข้อสังเกต วิภาคสรรพนามถ้าใช้ลอยๆเป็นสรรพนาม แต่ถ้าใช้โดยมีนามอื่นตามหลังจะเป็นคุณศัพท์

Article

Article คือ คำที่ใช้นำนาม คือคำนามในภาษาอังกฤษทุกตัว เวลาพูด-เขียนจะต้องมี Article นำหน้าทั้งสั้น (ยกเว้นบางตัวที่จะกล่าวต่อไป) Article มีอยู่ 2 ชนิดคือ

1. Indefinite Article คือคำนำหน้านามแล้วมีความหมายทั่วไป อันได้แก่ A, An.
2. Definite Article คือคำนำหน้านามแล้วมีความหมายชี้เฉพาะ ได้แก่ the.

หลักทั่วไปของการใช้ A

คือเมื่อ A นำหน้านามใดนามนั้นต้องมีลักษณะครบ 4 ประการ อันได้แก่

1. เป็นนามเอกพจน์
2. เป็นนามนับได้
3. เป็นนามที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ
4. เป็นนามที่มีความหมายทั่วไป เช่น a book, a man, a bus, a pen

* ข้อยกเว้น ห้ามใช้ A นำหน้า คือนามบางตัวที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ แต่อ่านออกเสียงสระที่อยู่ถัดไป นามตัวนั้นให้ใช้ AN นำหน้าแทน (มี H เท่านั้น)

หลักทั่วไปของการใช้ AN คือเมื่อ AN นำหน้านามใด นามนั้นจะต้องมีลักษณะครบ 4 ประการ คือ

1. เป็นนามเอกพจน์
2. เป็นนามนับได้
3. เป็นนามที่ขึ้นต้นด้วยสระ คือ A, E, I, O, U.
4. เป็นนามที่มีความหมายทั่วไป

* ข้อยกเว้น ห้ามใช้ AN นำหน้าคือ นามบางตัวที่ขึ้นต้นด้วยสระ แต่อ่านออกเสียงเป็นพยัญชนะ"ย" นามตัวนั้นให้ใช้ A นำหน้าแทน (มี U และ E เท่านั้น).

นามต่อไปนี้ห้ามใช้ทั้ง A และ AN นำหน้าเด็ดขาด

1. นามที่นับไม่ได้ทุกชนิด
2. นามพหูพจน์ทุกชนิด

หลักทั่วไปของการใช้ THE

คำว่า The แปลว่า นั้น,นี้ คือเป็นการชี้เฉพาะถึงสิ่งที่รู้กันอยู่แล้ว ซึ่ง The ใช้นำนามได้ทุกชนิด ทุกประเภท นั่นคือ

1. เป็นนามเอกพจน์ ก็ใช้ the นำหน้าได้
2. เป็นนามพหูพจน์ ก็ใช้ the นำหน้าได้
3. เป็นนามที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ก็ใช้ the นำหน้าได้
4. เป็นนามที่ขึ้นต้นด้วยสระ ก็ใช้ the นำหน้าได้ (แต่ให้อ่านว่า ดิ)
5. เป็นนามที่นับได้ ก็ใช้ the นำหน้าได้
6. เป็นนามที่นับไม่ได้ ก็ใช้ the นำหน้าได้
7. แต่นามที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะต้องมีความหมายชี้เฉพาะเจาะจงเท่านั้น เช่น.

The water in the bottle is very poor. น้ำที่อยู่ในขวดนี้เย็นมาก.

นามต่อไปนี้ห้ามใช้ the นำหน้า

1. นามที่กล่าวขึ้นมอลอยๆ

2. นามที่ระบุไว้ในหัวข้อว่าห้ามใช้ the นำหน้า (ซึ่งมีข้อห้ามมากมายแต่จะไม่กล่าวถึง เช่น อาการนาม, ชื่อเฉพาะของคน, ชื่อถนน, ชื่อวัน, เดือน, ปี, ลัทธิ, ศาสนา เป็นต้นซึ่ง ห้ามใช้ ทั้ง a, an, และ the นำหน้า)

* อนึ่งแม้ลักษณะของประโยคจะไม่มีคำบ่งชี้เฉพาะเอาไว้ แต่ถ้าชื่อนั้นเป็นที่รู้จักกันดี ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ก็ให้ใช้ the นำหน้าได้ เช่น

When you go out, don't forget to close a door. เมื่อคุณออกไปข้างนอก อย่าลืมปิด ประตู(บานไหนก็ได้)นะ.

When you go out, don't forget to close the door. เมื่อคุณไปข้างนอก อย่าลืมปิด ประตู(บานนั้น)นะ.

การใช้ a, an, the แบบระคน

- ถ้าชื่อนั้นไม่มีบุรพบทวิหรืออนุประโยคมาขยายอยู่ข้างหลังให้ใช้ a, an แทนที่ เช่น A boy like to see monkey. เด็กชอบดูลิง.

- ถ้าชื่อนั้นมีบุรพบทวิหรืออนุประโยคมา ขยายอยู่ข้างหลัง ให้ใช้ the แทนที่ เช่น The man in this room is our teacher. ผู้ชายที่อยู่ในห้องนี้เป็นครูของเรา.

* มีหลักพิเศษอีกอย่างหนึ่งคือ นามใดก็ตามที่เป็นเอกพจน์นับได้ ที่กล่าวขึ้นมอลอยๆ ให้เติม a, an แทนที่ แต่ถ้าชื่อนั้นถูกยกขึ้นมากล่าวอีกเป็นครั้งที่ 2 ให้เติม the แทนที่เช่น A black cat, the cat is fat. แมวตัวหนึ่งสีดำ แมวตัวนั้นอ้วน

* อนึ่งยังมีรายละเอียดมากมายเกี่ยวกับคำนามบางตัวว่านามตัวใดใช้เฉพาะ a, a และนาม ตัวใดใช้เฉพาะ the ซึ่งเป็นคำนามพิเศษ แต่ในที่นี้จะไม่กล่าวถึง.

Adjective

Adj. คือคำที่ใช้บรรยายคุณภาพของนาม (ขยายนาม) เช่น Good, tall, fat ..Etc.

Adj. เวลานำไปใช้นั้นปกติมีวิธีใช้อยู่ 2 วิธีคือ

1. เรียงไว้หน้านามที่ Adj. นั้นไปขยายโดยตรงก็ได้ เช่น the fat man can't run quick.

A clever boy can answer a difficult problem.

2. เรียงไว้หลัง Verb to be ก็ได้ เช่น.Somsri is beautiful.My dog is black.

* อนึ่งการใช้ Adj. แบบ 1 และ 2 นั้นเป็นการใช้ Adj. แบบทั่วไป แต่ยังมี Adj. พิเศษ หลายตัวที่บังคับว่าจะต้องใช้วิธีใดวิธีหนึ่งเท่านั้น ซึ่งเราจะไม่กล่าวถึงชนิดของ Adj.

Adj. แบ่งออกเป็น 8 ชนิดคือ.

1. Descriptive Adj. คุณศัพท์บอกลักษณะ(หรือคุณภาพ) เช่น Good, fat, tall, thin, rich ,etc.

2. Proper Adj. คุณศัพท์บอกชื่อเฉพาะ(บอกสัญชาติ)คือเป็นAdj. ที่มีรูปมาจากคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ เช่น Thai (มาจาก Thailand), English (มาจาก England)...

3. Quantitative Adj. คุณศัพท์บอกปริมาณ(ว่ามากหรือน้อยเท่านั้น) ได้แก่คำว่า many, much, little, some, any, all . เช่น He has many friend เขามีเพื่อนมาก.

4. Numeral Adj. คุณศัพท์ที่บอกจำนวน(ว่ามีเท่าไร) ได้แก่คำว่า One, Two, Three...

5. Demonstrative Adj. คุณศัพท์ชี้เฉพาะ(เจาะจงว่าเป็นคนนั้นคนนี้ มิได้หมายถึงคนอื่น) ได้แก่คำว่า the, same, this, that, these, those, such, such a. เช่น He is in the same room. เขาอยู่ห้องเดียวกัน.

6. Possessive Adj. คุณศัพท์บอกเจ้าของ(มีรูปมาจากบุรุษสรรพนามที่ 3)แต่เวลาใช้จะต้องมีนามตามหลังด้วยเสมอ ได้แก่คำว่า my, your, our, his, her, its, there. เช่น His dog is white. สุนัขของเขาสีขาว.

7. Interrogative Adj. คุณศัพท์คำถาม (ใช้ขยายนามเพื่อให้เป็นคำถาม ต้องวางไว้หน้านามเสมอ ถ้าไม่มีนามตามหลังมันจะเป็นปฤจฉาสรรพนาม) ได้แก่คำว่า What (อะไร), Which (อันไหน), Whose (ของใคร) เช่น Whose house is that? นั่นคือบ้านของใคร? .

8. Distributive Adj. คุณศัพท์แบ่งแยก(ใช้ขยายนามเพื่อแบ่งแยกให้เป็นรายบุคคลหรือรายสิ่งตามที่ถูกต้องการ) และนามที่ถูกขยายนั้นต้องเป็นเอกพจน์ตลอดไป ได้แก่คำว่า each, (แต่ละ), either (อันใดอันหนึ่ง, คนใดคนหนึ่ง), neither (ไม่ทั้งสอง), every (ทุกๆ) เช่น Either blank is flooded. แต่ละฝั่งของแม่น้ำถูกน้ำท่วม.

Adverbs

Adverbs คือคำที่ทำหน้าที่ขยายกริยา, คุณศัพท์, หรือขยาย Adverbs ด้วยกันก็ได้ หลักการใช้ Adverbs

- ถ้าขยายกริยา ให้เรียงไว้หลังกริยา เช่น the old man walk slowly.
- ถ้าขยายคุณศัพท์ ให้เรียงไว้หน้าคุณศัพท์ เช่น Dang is very strong.
- ถ้าขยาย Adverbs ให้เรียงไว้หน้า Adverbs เช่น the train runs very fast.

ชนิดของ Adverbs

Adverbs แบ่งออกเป็นหมวดใหญ่ๆได้ 3 หมวด คือ

1. Simple Adverbs กริยวิเศษณ์สามัญ ใช้ขยายกริยาธรรมดาตนเอง แบ่งได้ 6 หมวดคือ

1. Adverbs of time กริยวิเศษณ์บอกเวลา ได้แก่คำว่า now, ago, yesterday,
2. Adverbs of place กริยวิเศษณ์บอกสถานที่ ได้แก่คำว่า near, far, in, out,
3. Adverbs of frequency กริยวิเศษณ์บอกความสม่ำเสมอ ได้แก่คำว่า always, often, again, usually,
4. Adverbs of Manner กริยวิเศษณ์บอกอาการ ได้แก่คำว่า well, slowly, quickly, fast...

5. Adverbs of Quantity กริยวิเศษณ์บอกปริมาณมากน้อย ได้แก่คำว่า Many, much, very, too, quite...

6. Adverbs of affirmation or negation กริยวิเศษณ์บอกการรับหรือปฏิเสธ ได้แก่คำว่า yes, no, not, not at all...

2. Interrogative Adverbs กริยวิเศษณ์คำถาม ใช้ขยายกริยาเพื่อให้เป็นคำถาม (ต้องวางไว้หน้าประโยคเสมอ) แบ่งได้ 6 หมวด คือ

1. บอกเวลา ได้แก่คำว่า When (เมื่อไร), How long (นานเท่าไร).
2. บอกสถานที่ ได้แก่คำว่า Where (ที่ไหน).

3. บอกจำนวน ได้แก่คำว่า How many (มากเท่าไร), How often (กี่ครั้ง)...

4. บอกกริยาอาการ ได้แก่คำว่า How (อย่างไร) (ใช้กับ do).

5. บอกปริมาณ ได้แก่คำว่า How much (มากเท่าไร).

6. บอกเหตุผล ได้แก่คำว่า Why (ทำไม).

3. Conjunctive Adverbs กริยาวิเศษณ์สันธาน ใช้เชื่อมประโยคหน้าและหลังให้สัมพันธ์กัน ได้แก่คำว่า Why, Where, When, How, Whenever, While , As, Wherever..

หมายเหตุ Adverbs บางคำมีรูปเช่นเดียวกับ Adj. แต่การใช้ต่างกัน เช่น fast, hard, low, right, etc ซึ่งเราจะสังเกตได้จากการวาง คือ

- เมื่อวางไว้หน้านาม หรือหลัง Verb to be ก็จะเป็น Adj.

- ถ้าวางไว้หลังกริยาตัวๆไป ก็จะเป็น Adverbs.

Verb

Verb (กริยา) คือคำที่แสดงถึงการกระทำหรือถูกกระทำของคำที่ทำหน้าที่เป็นประธาน (หรือคำที่ทำหน้าที่ช่วยกริยาด้วยก็ได้) เพื่อบอกถึง Tense (ช่วงเวลาที่ทำ) Voice (ผู้พูด) Mood (อารมณ์) Verb แบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ

1. สกรรมกริยา Transitive Verb กริยาที่ต้องมีกรรมมารับ.

2. อกรรมกริยา Intransitive Verb กริยาที่ไม่ต้องมีกรรมมารับ.

3. กริยานุเคราะห์ Auxiliary Verb กริยาที่บอก Tens, Voice, Mood.

1. สกรรมกริยา คือกริยาที่ต้องมีกรรมมารับจึงจะได้เนื้อความสมบูรณ์ เช่น Kick (เตะ), Eat (กิน) เป็นต้น. คำที่นำมาเป็นกรรมของสกรรมกริยาได้ก็คือ

1. นามทุกชนิด เช่น a mango.

2. สรรพนาม เช่น Him.

3. กริยาสภาวะมาลา (สภาวะที่เกิดอยู่กับชีวิต) เช่น to study.

4. กริยาที่เติม ing แล้วนำมาใช้เป็นนาม เช่น sleeping.

5. วลีทุกชนิด เช่น I don't know what to do.

6. อนุประโยค เช่น I know who will come tomorrow.

*อนึ่ง สกรรมกริยาบางตัวหรือบางประโยค ต้องมีตัวขยายกรรมมารับ จึงจะได้เนื้อความสมบูรณ์ เช่น the people made him king. (ประชาชนแต่งตั้งให้เขาเป็นพระราชา) เป็นต้น.

2. อกรรมกริยา คือกริยาที่มีเนื้อความอยู่ในตัวสมบูรณ์แล้ว ไม่ต้องมีกรรมมารับ เช่น Run, sleep, swim, and sit. เป็นต้น แต่อกรรมกริยาบางตัวก็ต้องมีตัวขยายกริยาเพื่อให้ประโยคได้ใจความสมบูรณ์ ซึ่งอกรรมกริยานั้นก็ได้แก่ Verb to be (เป็น, อยู่, คือ) Verb to have (เฉพาะแปลว่า มี) Become กลายเป็น), Seem (ดูเหมือนว่า), Feel (รู้สึก) Look (ดูเหมือน) Taste (มีรส) Appear (ปรากฏ, รู้สึก) Smell (มีกลิ่น) , Grow (เจริญ) เป็นต้น.

3. กริยานุเคราะห์ หรือกริยาช่วย ได้แก่กริยาที่ไปทำหน้าที่ช่วยกริยาตัวอื่น เพื่อให้เป็น Mood, Voice, Tense ซึ่งกริยาเหล่านี้ใช้เป็นกริยาแท้ก็ได้ ใช้เป็นกริยาช่วยก็ได้ มีอยู่ทั้งหมด

24 ตัว คือ.Is, am, are, was, were,Have, has, had,Do, dose, did,Will, would,Shall, should,Can, could,May, might,Must,Need,Deare,Ought to, us to.

*ข้อสังเกตว่าจะเป็นกริยาแท้หรือเป็นกริยาช่วยก็ให้ดูว่า ถ้ากริยาตัวใดตัวหนึ่งจาก 24 ตัวนี้ อยู่ในประโยคเพียงลำพังไม่มีกริยาอื่นมารวมอยู่ด้วย ก็เป็นกริยาแท้ แต่ถ้ามีกริยาอื่นมารวมอยู่ด้วยก็ทำหน้าที่เป็นกริยาช่วย เช่น.

Ladda is a beautifily girl. (แท้).

Ladda is drinking water. (ช่วย).

หน้าที่ Verb to be

Verb to be ใช้ทำหน้าที่ช่วยกริยาตัวอื่นได้ดังนี้

1. วางไว้หน้ากริยาที่เติม Ing ทำให้ประโยคนั้นเป็น Continuous tense.
2. วางไว้หน้ากริยาช่อง 3 (เฉพาะกรรมกริยา) ทำให้ประโยคนั้นเป็นกรรมวาจก (เอากรรมขึ้นต้นประโยค) มีสำเนียงว่า ถูก เช่น A glass is broken. แก้วถูกทำให้แตกเสียแล้ว เป็นต้น.
3. วางไว้หน้ากริยา สภาวมาลา Infinitive แปลว่า จะต้อง มีความหมายเป็นอนาคต เพื่อแสดงความจงใจ เช่น I am to see my home every year. ฉันต้องไปเยี่ยมบ้านของฉันทุกๆปี เป็นต้น.

หน้าที่ของ Verb to do

Verb to ใช้ทำหน้าที่ช่วยกริยาตัวอื่นได้ดังนี้

1. ช่วยทำประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม ตามหลักที่ว่า
Verb to have ไม่มี
Verb to be ไม่อยู่
Verb to do มาช่วย
2. ช่วยทำประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคปฏิเสธเหมือนกรณีข้อ 1 (เติม ingหลังdo, dose)
3. ช่วยหนุนกริยาตัวอื่นเพื่อให้ความสำคัญกับกริยาตัวนั้น ว่าจะต้องเป็นเช่นนั้นจริงๆ โดยเรียงไว้หน้ากริยาที่มันไปหนุน.
4. ใช้แทนกริยาตัวอื่นในประโยค เพื่อต้องการมีให้กล่าวกริยานั้นๆซ้ำๆซากๆ.
5. Verb to do ถ้านำมาใช้เป็นกริยาแท้แปลว่า ทำ.

หน้าที่ของ Verb to have

Verb to have ใช้ทำหน้าที่ดังนี้คือ

1. เรียงไว้หน้ากริยาช่อง 3 ทำให้ประโยคนั้นเป็น Perfect tense.
2. ใช้โดยมีกริยาสภาวมาลาตามหลัง มีสำเนียงแปลว่า ต้อง ตลอดไป เช่น
I have to meet you tomorrow. ฉันต้องไปพบท่านวันพรุ่งนี้.
3. ใช้ในประโยคที่ให้ผู้อื่นทำอะไรบางอย่างหนึ่งให้ ในกรณีนี้ต้องใช้รูปประโยค Have + noun + Verb 3. เช่น He has his house repaired. เขาให้ช่างซ่อมแซมบ้านของเขา.

หน้าที่ของ Will, shall, would, should.

Will ช่วยกริยาตัวอื่นเพื่อให้เป็นอนาคตกาล ใช้กับประธานบุรุษที่ 2, 3.

Shall ช่วยกริยาตัวอื่นเพื่อให้เป็นอนาคตกาล ใช้กับประธานบุรุษที่ 1 คือ I, We.

Would ใช้เป็นกริยาช่วยได้ดังต่อไปนี้.

1. ใช้เป็นอดีตของ will ในประโยคที่เปลี่ยนจากคำพูดของผู้อื่นมาเป็นของตน
2. ใช้เป็นกริยาช่วยในสำนวนการพูด “อยากจะ” “อยากให้” 3. ใช้ในสำนวนการพูด “ว่า” ควรจะ...ดีกว่า” ควบกับ Better หรือ rather

Should ใช้เป็นกริยาช่วยได้ดังต่อไปนี้.

1. เป็นอดีตของ shall ได้.
2. Should เมื่อแปลว่า “ควร” หรือ “ควรจะ” ถือเป็นปัจจุบันกาลใช้ได้กับทุกประธาน หน้าที่ของ May, Might May นำมาช่วยได้ดังนี้.

1. เพื่อแสดงความมุ่งหมาย (เพื่อ)
2. เมื่อแสดงความปรารถนา หรืออวยพรให้ (ขอให้) *ต้องวางไว้หน้าประโยค.
3. เพื่อช่วยถึงการอนุญาต หรือขออนุญาต (ควรจะ)
4. เพื่อแสดงความคาดคะเน (อาจจะ).
5. ช่วยเพื่อแสดงความสงสัย (อาจจะ).

Might นำมาช่วยได้ดังนี้.

1. ใช้เป็นอดีตของ May.
2. ใช้ในกรณีที่ผู้พูดไม่แน่ใจว่าเขาจะทำอย่างนั้นจริง (แต่ถ้าแน่ใจใช้ May แทน).

Need

Need ถ้าเป็นกริยาช่วยแปลว่า “จำเป็นต้อง” ใช้ได้กับทุกบุรุษและทุกพจน์ (ส่วนมากใช้เป็นกริยาช่วยในประโยคคำถามและประโยคปฏิเสธเท่านั้น และกริยาแท้ที่ตามหลัง Need ไม่ต้องใช้ to นำหน้า). Need ถ้าเป็นกริยาแท้แปลว่า “ต้องการ” และใช้เหมือนกริยาแท้ทั่วไป (ต้องมี to ตามหลัง Need ตลอดไป).

Dear

Dear ถ้าเป็นกริยาช่วยแปลว่า “กล้า” ใช้ได้กับทุกบุรุษและทุกพจน์ และเป็น “ปัจจุบันกาล” คำตามหลังไม่มี to.

Ought to

Ought to แปลว่า “ควรจะ” เป็นกริยาพิเศษเหมือน is หรือ do นั้นเอง อาจใช้ should แทนก็ได้ แต่ความหมายอาจจะอ่อนกว่า.

Used to

Used to แปลว่า “เคย” เป็นกริยาพิเศษหมายความว่า “เคยกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นประจำ แต่บัดนี้ไม่ได้กระทำแล้ว”(กริยาตามหลัง ต้องเป็นกริยาช่อง 1 ตลอดไป และใช้ used to เหมือน is หรือ do).

Conjunction

Conjunction (คำสันธาน) คือคำที่ใช้เชื่อมประโยคต่อประโยค คำต่อคำ หรือระหว่างกริยาต่อกริยา Conjunction แบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. Conjunction คำเดียว
2. Conjunction คำผสมหรือวลี

Conjunction คำเดียวที่พบเห็นบ่อย และใช้กันแพร่หลายมีดังนี้ and, or, but, because, so, as, for, whether, until, after, before, if, though, that, when, beside เช่น He is sick so he go to see doctor. เขาไม่สบาย ดังนั้นเขาจึงไปหาหมอ.

Conjunction วลี หรือคำสมที่พบเห็นบ่อยๆได้แก่คำต่อไปนี้คือ

- Either....or แปลว่า "ไม่ว่าอันใดก็อันหนึ่ง" ใช้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าไปควบ ประธาน 2 คำจะใช้กริยาเป็นรูปเอกพจน์หรือพหูพจน์นั้นขึ้นอยู่กับประธานตัวหลัง เช่น either he or I am mistaken. ไม่เขาก็ผมเป็นผู้ผิด.

- Neither.....or แปลว่า "ไม่ทั้งสอง" ไว้สำหรับปฏิเสธโดยสิ้นเชิง (กริยาถือตามประธาน ตัวหลัง).เช่น เช่น neither you nor he studies mathematics. ทั้งคุณและเขาไม่ได้เรียน คณิตศาสตร์.

- As well as แปลว่า "เช่นเดียวกันกับ" (กริยาถือตามประธานตัวหน้า) เช่น He as well as I is sick เขาก็เช่นเดียวกันกับผมไม่สบาย.

- Not only.....but also แปลว่า "ไม่เพียงแต่.....เท่านั้น แต่ยังอีกด้วย" ใช้เน้น น้ำหนักข้อความทั้งสองให้เด่นชัด (แต่ต้องมีความหมายทางเดียวกัน) (แต่ถ้ามีประธาน 2 ตัวใช้ กริยาตามประธานตัวหลัง) เช่น Malisa is not only beautiful but also clever. มาลีสา ไม่เพียงแต่สวยเท่านั้น แต่ยังฉลาดอีกด้วย.

Preposition

Preposition หรือคำบุพบทคือ คำที่ใช้เชื่อมคำนามกับคำนาม หรือเชื่อมคำนามกับวลี/ ประโยค โดยจะมีอยู่ประมาณ 40 กว่าคำที่ใช้บ่อย และการใช้ preposition จะแบ่งออกเป็น 3 วิธี ดังนี้

1. การใช้ preposition ตามความหมายของ preposition
2. การใช้ preposition แสดงวันที่, วัน, เดือน, ปี และเวลา
3. การใช้ preposition แบบ collocation

ท่านผู้อ่านคงเคยเรียนรู้คำบุพบทแบบแบ่งออกเป็นคำบุพบทแสดงเวลา/สถานที่/ทิศทาง/ ฯลฯ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ไม่ค่อยได้ผล เพราะผู้ใช้ต้องมาเสียเวลานั่งนึกก่อนว่า คำบุพบทแสดงเวลา/ สถานที่/ทิศทาง/ ฯลฯ นั้นมีอะไรบ้าง ทำให้ไม่ทันกิน ก็เลยไม่ได้พูด ไม่ได้ใช้กันเสียที

ส่วนการศึกษาการใช้ preposition ตามการแบ่งด้วยวิธีทั้ง 3 นี้ จะมีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพสูงกว่ามาก เพราะเป็นวิธีการใช้ที่เป็นธรรมชาติในแบบที่เจ้าของภาษาใช้กัน นั่นคือ เวลาเราจะใช้ก็ใช้อย่างไรก็ได้เองโดยอัตโนมัติ เหมือนกับว่า preposition เหล่านี้ติดอยู่ที่ริมฝีปากเราอยู่ ตลอดเวลานั่นเอง ดังที่ท่านผู้อ่านจะได้เห็นต่อไป

1. การใช้ preposition ตามความหมายของ preposition

Preposition แต่ละคำจะมีความหมายประจำตัวของตัวเอง และเราสามารถนำไปตาม ความหมายนั้นๆได้ ดังนั้น จึงขอให้ท่านผู้อ่านท่องจำความหมายของ preposition ดังต่อไปนี้ให้ขึ้นใจ พร้อมทั้งดูประโยคตัวอย่างประกอบไปด้วย แล้วท่านผู้อ่านก็จะเข้าใจการใช้ preposition แต่ละคำ อย่างกระจ่างแจ้ง

On = บนพื้นผิวของบางสิ่ง

- The glass is on the table.

In = ใน/ภายในพื้นที่ของบางสิ่ง; ไปในบางสิ่ง; ในช่วงระยะเวลาหนึ่งๆ

- He is in his room.
- I live in Thailand.
- She is in hospital/in the hospital-เจ้าหน้าที่เข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาล.
- Put it in that box.
- Can you do this in a week?

At = ที่ตำแหน่งใดๆ; ณ สถานที่ใดๆ; ณ เวลาใดๆ; ณ อายุใดๆ

- Put it down at that corner.
- They live at 100 Serithai Road.
- He studies at a university.
- She works at a hospital.
- He is at a hospital to visit his friend working there.
- I will leave at 2 o'clock.
- He died at 92.

In และ at ในการใช้เกี่ยวกับสถานที่ เราจะเห็นว่า in และ at ต่างก็ใช้กับ 'สถานที่' ได้ แต่การใช้จะแตกต่างกันดังนี้

In มีความหมายว่า 'ใน/ภายในพื้นที่ของบางสิ่ง'

In จึงเน้นการใช้กับสิ่งที่มีพื้นที่และเราก็ได้เข้าไปอยู่ในพื้นที่นั้น เช่น in the Room, in prison, in the building, in Siam Square, in the community, in the area, in the province, in the country, in the sky, in the sea, in the ocean, in the world, in space และ in the universe เป็นต้น

สรุปก็คือ เราใช้ in เมื่อการใช้เป็นเรื่องเกี่ยวกับพื้นที่และเราได้เข้าไปอยู่ในพื้นที่นั้น เช่น

- We have arrived in Bangkok.
- พวกเราได้เดินทางมาถึงในพื้นที่ของกรุงเทพฯ แล้ว
- Thailand is a country in Asia.

ไทยเป็นประเทศหนึ่งในทวีปเอเชีย

ส่วน at มีความหมายว่า 'ณ สถานที่ใดๆ' At จึงเป็นการใช้ที่เน้นที่ตัวสถานที่ให้มีความสำคัญกับตัวสถานที่ ไม่ได้เน้นกาเข้าไปอยู่ในพื้นที่ของสถานที่นั้นๆ แม้ว่าจริงๆ แล้วเราจะได้เข้าไปอยู่ในพื้นที่ของสถานที่นั้นๆ แล้วก็ตาม เช่น at home, at the office, at the airport, at Centre Point, at Queen Sirikit Convention Center, at the exhibition hall, at the university เป็นต้น

สรุปก็คือ เราใช้ at เมื่อการใช้เป็นการเน้นที่ตัวสถานที่ให้มีความสำคัญกับตัวสถานที่ไม่ใช่พื้นที่ของสถานที่นั้นๆ เช่น

- We have arrived at the airport.

พวกเราได้เดินทางมาถึง ณ ตัวสนามบินแล้ว

– I studied at Ramkhamhaeng University.

ผมศึกษาอยู่ ณ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

– She is 20 and works in the fast food industry, one at a Burger restaurant and one at a pizza place. (The Guardian)

เจ้าหล่อนอายุ 20 และทำงานอยู่ในภาคอุตสาหกรรมอาหาร แห่งหนึ่งคือทำอยู่ ณ ร้านอาหารขายเบอร์เกอร์ และอีกแห่งหนึ่งทำอยู่ ณ ร้านขายพิซซ่า

– I was a student in the Department of Government at the Faculty of Political Science of Chulalongkorn University. And

She was a physics student studying in the Faculty of Science at Mahidol University. ผมเป็นนิสิตในภาควิชาการปกครอง ณ คณะรัฐศาสตร์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่วนเจ้าหล่อนเป็นนักศึกษาฟิสิกส์ที่กำลังศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ ณ มหาวิทยาลัยมหิดล

กลเม็ดการใช้ in และ at ที่เกี่ยวกับสถานที่ในเชิงปฏิบัติสถานที่ที่มีพื้นที่ไม่กว้างมากนัก เช่น บ้าน, สำนักงาน, อาคารหรือสิ่งปลูกสร้างต่างๆ ฯลฯ สามารถใช้ได้กับทั้ง in และ at อันขึ้นอยู่กับสถานการณ์การใช้ของเราว่าเราต้องการเน้นที่พื้นที่หรือเน้นที่ตัวสถานที่นั้น เช่น

- in the house/at home
- in/at the office
- in/at the building
- in/at a hotel
- in/at the Faculty of Political Science

แต่ถ้าเป็นสถานที่ที่มีพื้นที่กว้างมากตั้งแต่ระดับชุมชน, หมู่บ้าน, ตำบล, อำเภอ, จังหวัด, ประเทศ, ทวีป, ทะเล/มหาสมุทร, โลก, อวกาศ, ไปจนถึงระดับจักรวาล ก็จะใช้กับ in เสมอ

At the back of = ที่อยู่ตรงส่วนท้าย/แถวสุดท้ายของ

- His photo is at the back of his book.
- He sat at the back of the classroom.

At the front of = ที่อยู่ตรงส่วนหน้า/แถวหน้าสุดขอ

- Her news is at the front of the newspaper.
- She sat at the front of the classroom.

Behind = ที่อยู่ถัดไปจากด้านหลังของ

- The car park is behind the bank.

In front of = ที่อยู่ถัดไปจากด้านหน้าของ; ตรงหน้า

- Flagpole is in front of the school.
- My teacher stands in front of the classroom.
- The accident occurred in front of me.

Above = ที่อยู่สูงขึ้นมาจาก (บางสิ่ง)

- The sun is above my head.

– Over = เหนือ; คลุมอยู่เหนือ; ด้านบนของ (บางสิ่ง)

– The blanket is still over my kid.

About = เกี่ยวกับ; ประมาณ (adverb)

– This website is about English.

– The service may cost you about 1,000 baht.

Across = ข้าม

– I walked across the street.

Against = ตัดกับ/พียงกับ; ต่อต้าน

– The white tie is against the black shirt.

– The bike is against the wall.

– Are you against me?

Along = (เดิน/วิ่ง/เล่น) ไปตาม

– I'm walking along the road.

As = ในฐานะที่เป็น

– She works as a doctor.

Among = ท่ามกลางสิ่งของหลายๆสิ่ง; ท่ามกลางบุคคลหลายๆคน

– I'm being among the people.

Between = อยู่ระหว่างสิ่งของ 2 สิ่งขึ้นไป; อยู่ระหว่างบุคคล 2 คนขึ้นไป

– I sat between 2 women.

Away from = ออกจาก; ออกไปจาก; ห่างออกมาจาก; ห่างออกไปจาก

– I'm moving away from him.

Out of = ออกจาก; ออกไปจาก; ห่างออกมาจาก; ห่างออกไปจาก

– A beautiful woman got out of a car.

– Shoppers're pouring out of a shopping mall.

From = จาก (สถานที่ที่เราอยู่); จาก (คนที่อยู่ห่างออกไป/สถานที่ที่อยู่ห่างออกไป)

– From here I can see the view clearly.

คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบ่งตามหมวดหมู่

● คำศัพท์อาชีพ

ที่	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	Barber	บ้ำเบอะ	ช่างตัดผม
2.	Cook	คูก	พ่อครัว
3.	Dancer	ด๊านเซอะ	นักเต้น
4.	Dentist	เด็นทิสท	หมอฟัน
5.	Doctor	ด็อกเตอร์	หมอ
6.	Driver	ไดรฟ์เอะ	คนขับรถ
7.	Farmer	ฟ้ามะ	ชาวนา
8.	Lawyer	ล๊อเยอะ	ทนาย
9.	Nurse	เนิส	พยาบาล
10.	Policeman	พะลีสเมิน	ตำรวจ
11.	Postman	โพสทเมิน	บุรุษไปรษณีย์
12.	Singer	ซิงเงอะ	นักร้อง
13.	Soldier	โซลเจอะ	ทหาร
14.	Student	สตั๊วเดินท	นักเรียน
15.	Teacher	ทีชเชอะ	ครู
16.	Actor	แอ๊คเตอร์	นักแสดงชาย
17.	Actress	แอ๊คทริส	นักแสดงหญิง
18.	Air hostess	แอ โฮสติส	แอร์โฮสเตส
19.	Artist	อาททิสท	ศิลปิน
20.	Astronaut	แอ๊สทระนอท	นักบินอวกาศ
21.	Carpenter	ค้ำเพินเตอร์	ช่างไม้
22.	Clerk	คลาค	เสมียน
23.	Engineer	เ็นจเนียร์	วิศวกร
24.	Eye doctor	อาย ด็อกเตอร์	หมอตา
25.	Fireman	ไฟเมิน	นักดับเพลิง
26.	Gardener	ก้าดเดินเนอะ	คนสวน
27.	Guide	ไกด์	ไกด์
28.	Hairdresser	แฮร์ดีร์สเชอะ	ช่างแต่งผม
29.	Mechanic	มะแคนนิค	ช่างยนต์
30.	Photographer	พะท็อกกระเฟอะ	ช่างถ่ายรูป
31.	Pilot	ไพล์ท	นักบิน

ที่	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
32.	Receptionist	ริเซ็ปเชินนิสท	พนักงานต้อนรับ
33.	Reporter	รีพอร์ทเทอะ	ผู้รายงานข่าว
34.	Secretary	เซ็คครีทเทะรี	เลขานุการ
35.	Security guard	ซีเคียวริตี กาด	ยามรักษาความปลอดภัย
36.	Salesgirl	เซ็ลสเกิล	พนักงานขายหญิง
37.	Salesman	เซ็ลสเมน	นักขายชาย
38.	Saleswomen	เซ็ลสวูเมน	นักขายหญิง
39.	Shop assistant	ช็อพ อะซีสเต็นท	พนักงานประจำร้าน
40.	Shopkeeper	ช็อพคี้พเพอะ	เจ้าของร้าน

● คำศัพท์ส่วนต่างๆของร่างกาย (Body)

ที่	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	Arm	อาม	แขน
2.	Chest	เซ็ส	ทอก
3.	Ear	เอีย	หู
4.	Eye	อาย	ตา
5.	Face	เฟส	หน้า
6.	Foot	ฟุต	เท้า
7.	Hair	แฮ	ผม
8.	Hand	แฮนด์	มือ
9.	Head	เฮด	หัว
10.	Leg	เลก	ขา
11.	Mouth	เมาธ	ปาก
12.	Neck	เน็ค	คอ
13.	Nose	โนส	จมูก
14.	Shoulder	โช้ลเดอะ	บ่า
15.	Stomach	สตัมเม็ค	ท้อง

● คำศัพท์สถานที่ต่างๆ

ที่	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	Place	เพลส	สถานที่
2.	Airport	แอ้พอร์ท	สนามบิน
3.	Bank	แบ้งค	ธนาคาร
4.	Beauty salon	บิวตี้ แซลลอน	ร้านเสริมสวย
5.	Barber shop	บาร์เบอะ ชอพ	ร้านตัดผม

ที่	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
6.	Bookstore	บุ๊คสตอ	ร้านหนังสือ
7.	Bus terminal	บัส เทอมิเนล	สถานีรถโดยสาร
8.	Cinema	ซีนะเมอะ	โรงหนัง
9.	College	ค้อลลิจ	วิทยาลัย
10.	Clothing store	โคลอิง สตอ	ร้านขายเสื้อผ้า
11.	Department store	ดีพาร์ทเม้น	สตอห้าง
12.	Flower shop	ฟลาวเวอะ ชอพ	ร้านดอกไม้
13.	Hospital	ฮ้อสปิเทิล	โรงพยาบาล
14.	Library	ไลบรี	ห้องสมุด
15.	Market	ม้าคิท	ตลาด
16.	Museum	มีวเซียม	พิพิธภัณฑ์
17.	Gas station	แก๊ส สเตชั่น	ปั้มน้ำมัน
18.	Pet store	เพ็ทสตอ	ร้านสัตว์เลี้ยง
19.	Police station	พลีส์ สเตชั่น	สถานีตำรวจ
20.	Post office	โพสต ออฟฟิส	ไปรษณีย์
21.	Railway station	เรลเว สเตชั่น	สถานีรถไฟ
22.	Restaurant	เร้สตะรอง	ภัตตาคาร
23.	School	สกูล	โรงเรียน
24.	Supermarket	ซูเปอร์มาคิท	ซูเปอร์มาเก็ต
25.	University	ยูนิเวอซิทิ	มหาวิทยาลัย

● คำศัพท์ธรรมชาติ Nature

ที่	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	Beach	บีช	ชายหาด
2.	Cloud	คลาวด	เมฆ
3.	Flower	ฟลาวเวอะ	ดอกไม้
4.	Grass	กราส	หญ้า
5.	Island	ไอแลนด์	เกาะ
6.	Moon	มูน	พระจันทร์
7.	Nature	เนเชอะ	ธรรมชาติ
9.	Rainbow	เร็นโบ	รุ้ง
10.	River	รีเวอะ	แม่น้ำ
11.	Sea	ซี	ทะเล
12.	Sky	สกาย	ท้องฟ้า
13.	Star	สตา	ดาว

ที่	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
14.	Sun	ซัน	พระอาทิตย์
15.	Tree	ทรี	ต้นไม้
16.	Volcano	วอลเคโน	ภูเขาไฟ
17.	Waterfall	ว้อเทอะฟอล	น้ำตก

● คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สภาพดินฟ้าอากาศ

ที่	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	Cloudy	เคล้าติ	มีเมฆมาก
2.	Cold	โคลด	หนาว
3.	Fine	ไฟน	แจ่มใส
4.	Foggy	ฟ็อกกิ	มีหมอก
5.	Hot	ฮ็อท	ร้อน
6.	Rainy	เร็นนิ	มีฝนตก
7.	Snowy	สโนว์	มีหิมะตก
8.	Stormy	สต้อมมิ	มีพายุ
9.	Sunny	ซันนิ	มีแดดออก
10.	Windy	วินดิ	มีลมพัด

● คำศัพท์สัตว์ป่า

ที่	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	Bear	แบ	หมี
2.	Deer	เดีย	กวาง
3.	Fox	ฟ็อกซ	หมาจิ้งจอก
4.	Giraffe	เงอะร๊าฟ	ยีราฟ
5.	Kangaroo	แคว้งกะรูลู	จิงโจ้
6.	Lion	ไลเอน	สิงโต
7.	Monkey	มั้งคิ	ลิง
8.	Tiger	ไท่เกอะ	เสือ
9.	Wolf	วูล์ฟ	หมาป่า
10.	Zebra	ซิบระ	ม้าลาย

● คำศัพท์สัตว์เลี้ยง

ที่	คำศัพท์	คำอ่าน	คำแปล
1.	Buffalo	บัพพะโล	ควาย
2.	Cat	แค้ท	แมว
3.	Chicken	ชีคคิน	ไก่
4.	Cow	คาว	วัว
5.	Dog	ด็อก	สุนัข
6.	Duck	ดัก	เป็ด
7.	Elephant	เอ้ลละเฟินท	ช้าง
8.	Goat	โก๊ท	แพะ
9.	Goldfish	โกลดฟิช	ปลาทอง
10.	Hamster	แฮมสเตอร์	หนูแฮมสเตอร์
11.	Horse	ฮอส	ม้า
12.	Mouse	เมาส	หนู
13.	Pig	พิก	หมู
14.	Rabbit	เร้บบิท	กระต่าย
15.	Sheep	ชีพ	แกะ

คุณสมบัติเด่นของเกมส์ Fine me

1. เพื่อให้ผู้เล่นที่สนใจในการเล่นเกมนี้นี้ได้รับความรู้ในหมวดวิชาต่างๆ
2. เพื่อให้ผู้เล่นเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน คลายเครียด
3. เพื่อให้ผู้เล่นได้ฝึกวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆและฝึกให้หาความรู้เองได้
4. เพื่อให้ผู้เล่นใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
5. ให้ผู้เล่นได้ความรู้ในหมวดวิชาต่างๆ ที่นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานโครงการ

โครงการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ เรื่อง เกมส์ Find me ธรรมดา โดยใช้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนและวิธีการดำเนินงานเรียงตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. วิธีการดำเนินโครงการ
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

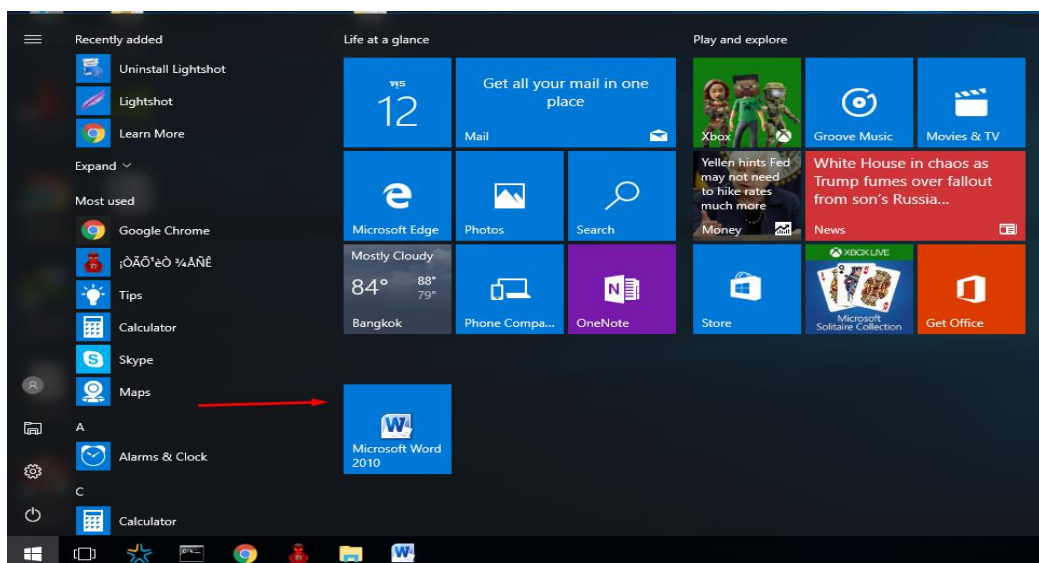
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 สาขาวิชาการบัญชี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 วิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มเจาะจง จำนวน 30 คน

วิธีการดำเนินโครงการ

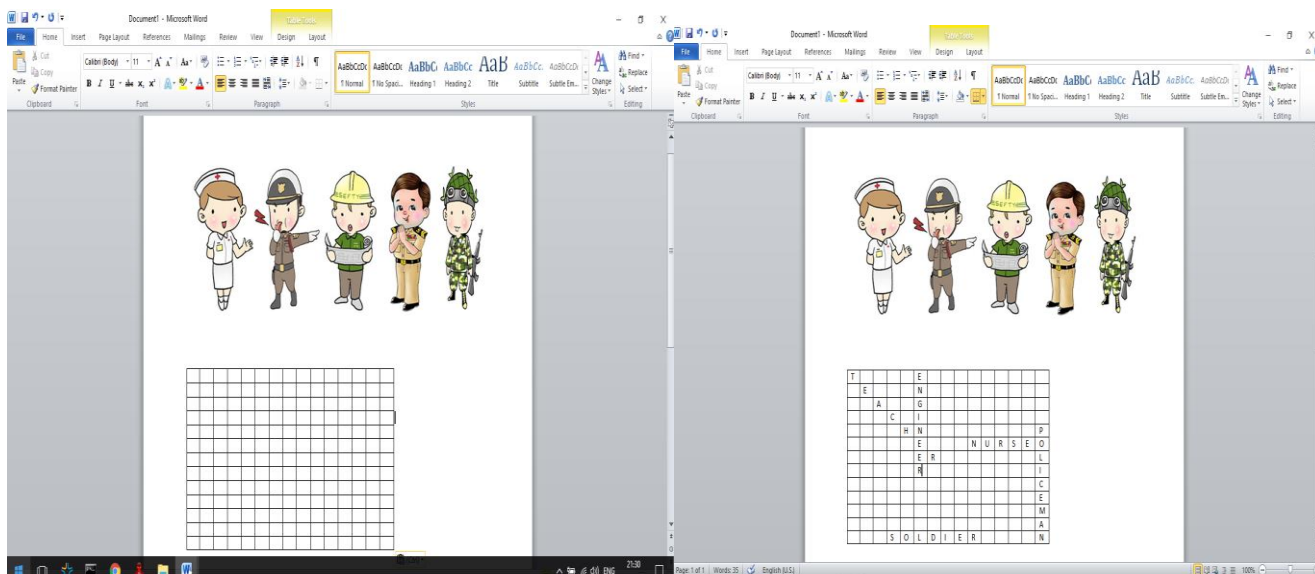
ขั้นตอนการสร้างสื่อการเรียนรู้

- 1). ออกแบบเกมส์ Find me โดยใช้โปรแกรม Microsoft word เข้าโปรแกรม Microsoft word

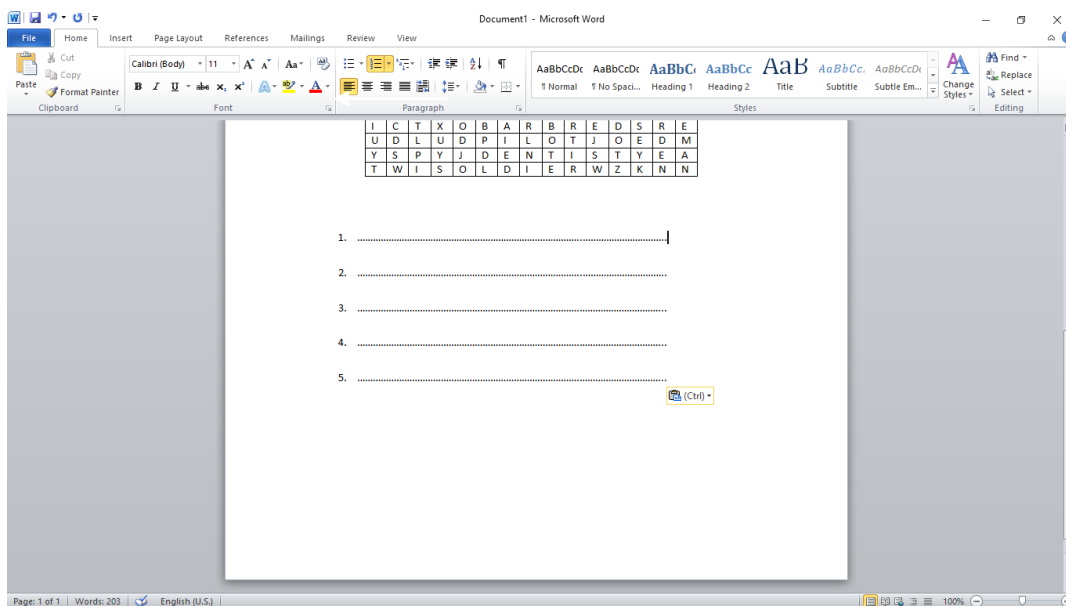
ภาพที่ 2 แสดงภาพการเข้าโปรแกรม Microsoft word

3) เพิ่มตารางในการใส่อักษรภาษาอังกฤษ

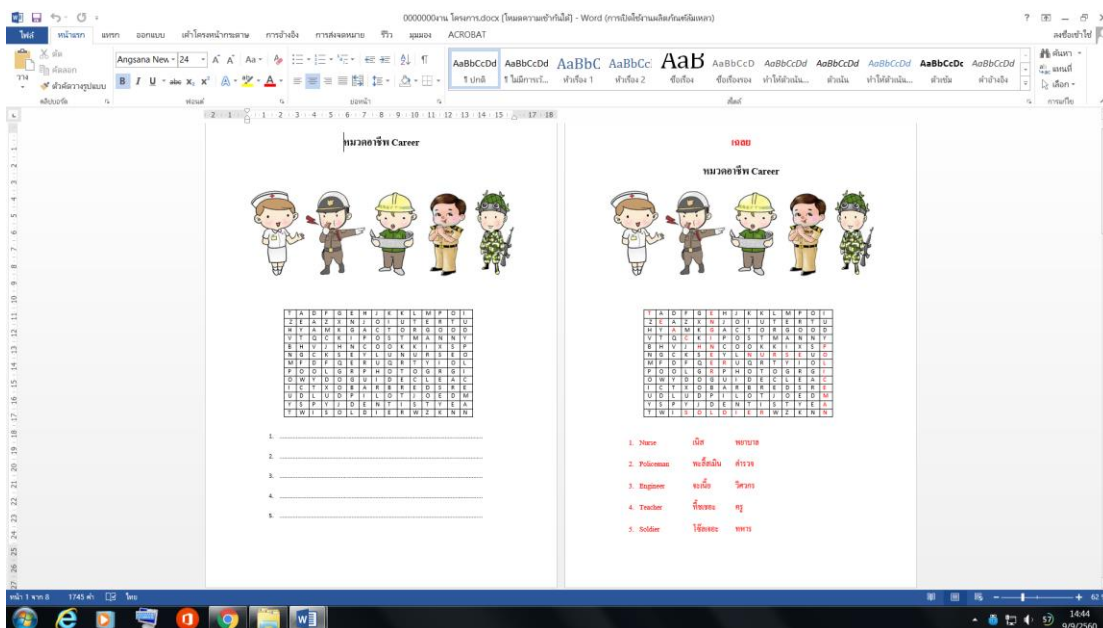
ภาพที่ 5 แสดงภาพการสร้างตารางและใส่อักษรภาษาอังกฤษ

4) การทำจุดคำตอบ

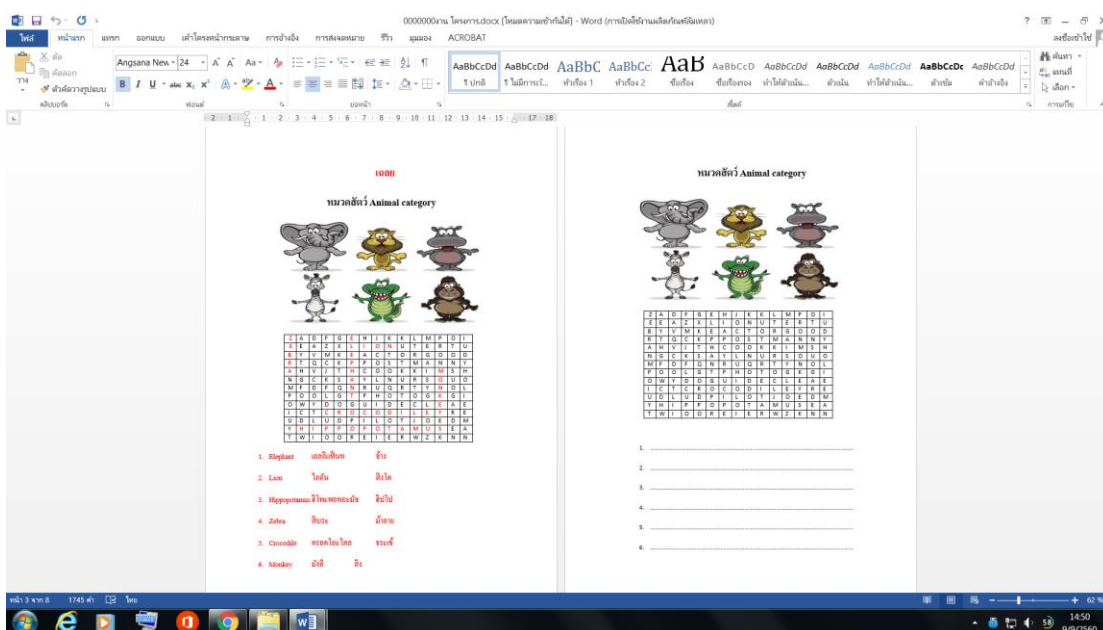

ภาพที่ 6 แสดงจุดคำตอบเพื่อให้นักศึกษาเขียนคำตอบภาษาอังกฤษลงในจุด

5) ตัวอย่างเกมส์ที่ทำเสร็จแล้ว

ภาพที่ 7 ตัวอย่างเกมส์ Find me หมวดอาชีพ Career พร้อมเฉลย

ภาพที่ 8 ตัวอย่างเกมส์ Find me หมวดสัตว์ Animal Category พร้อมเฉลย

วิธีการเล่นเกม Fine me

1. ค้นหาคำศัพท์ในแต่ละรูปภาพ

ภาพที่ 11 แสดงการค้นหาคำศัพท์จากรูปภาพ

3. หาคำศัพท์ในตาราง

ภาพที่ 12 แสดงการหาตัวอักษรในตาราง

4.เมื่อเจอคำศัพท์แล้วให้ทำเครื่องหมายไว้จนครบ 5 คำศัพท์

ภาพที่13 ทำเครื่องหมายเพื่อหาคำต่อไป

5.กลุ่มที่ทำเสร็จก่อนจะได้รับของรางวัลถือว่าการสังเกตที่ดีและมีความสามัคคีในกลุ่ม

ภาพที่ 14 แสดงภาพผู้ชนะและได้รับรางวัล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

นำสื่อการเรียนรู้สื่อการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานในระดับอาชีวะ โดยใช้เกมส์ Find me ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาการบัญชี 31 คน หลังจากนั้นทำการประเมินผลด้วยการตอบแบบสอบถามที่ผู้จัดทำโครงการได้สร้างขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินโครงการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานในระดับอาชีวะ โดยใช้เกมส์ Find me จำนวน 30 ฉบับ คือ แบบสอบถามความพึงพอใจของการใช้สื่อการเรียนรู้

การวิเคราะห์ผลการประเมินโครงการ

วิเคราะห์ผลการประเมินโครงการโดยใช้ $\bar{X}$, S.D.

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ประเมินได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดย

กำหนดค่าคะแนนจากแบบสอบถาม เป็น 5 ระดับ คือ

ระดับ 5	หมายถึง	มากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มาก
ระดับ 3	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	น้อย
ระดับ 1	หมายถึง	น้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	อยู่ในระดับ มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	อยู่ในระดับ มาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	อยู่ในระดับ ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	อยู่ในระดับ น้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

1) ค่าเฉลี่ย (Mean) หรือเรียกว่าค่ากลางเลขคณิต ค่าเฉลี่ย ค่ามัชฌิมเลขคณิตเป็นต้น

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของกลุ่ม

n แทน จำนวนของคะแนนในกลุ่ม

2) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เป็นการวัดการกระจายที่นิยมใช้กันมากเขียนแทนด้วย S.D. หรือ S

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

หรือ

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n - 1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน ค่าคะแนน

n แทน จำนวนคะแนนในแต่ละกลุ่ม

$\sum$ แทน ผลรวม

บทที่ 4

ผลของการดำเนินงาน

ในการวิเคราะห์ข้อมูลโครงการ “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ เรื่อง เกมส์ Find me ผีกตัญญู การสังเกตคำศัพท์ภาษาอังกฤษระดับอาชีวศึกษา” ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ จังหวัดระยอง ทางกลุ่มผู้ศึกษาจัดทำโครงการ ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมาย ได้กำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
%	แทน	ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การเสนอผลการวิเคราะห์

คณะผู้จัดทำได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของเรื่องภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา และแปลผลจากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นและสาขาวิชา

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน-นักศึกษาเกี่ยวกับเรื่องภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ของนักเรียน – นักศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาการบัญชี วิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ จังหวัดระยอง

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น และสาขาวิชา

ตารางที่ 4 จำแนกร้อยละของสภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ชาย	1	3.33
หญิง	29	96.67
รวม	30	100

จากตารางที่ 4 พบว่าสถานภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างนักเรียน-นักศึกษา จำแนกตาม เพศ จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 30 คน

- เพศชาย จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33
- เพศหญิง จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 96.67

ตารางที่ 5 จำแนกร้อยละของสภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ / ปี	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
16-18	29	3.33
19-21	1	96.67
22 ปีขึ้นไป	-	-
รวม	30	100

จากตารางที่ 5 พบว่าสถานภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างนักเรียน-นักศึกษา จำแนกตาม อายุ จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 30 คน

- อายุ 16-18 จำนวน 29 คนคิดเป็นร้อยละ 96.67
- อายุ 19-21 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33
- อายุ 22 ปี ขึ้นไป จำนวน - คน คิดเป็นร้อยละ -

ตารางที่ 6 จำแนกร้อยละของสภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้น

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ปวช.	30	100
ปวส.	-	-
รวม	30	100

จากตารางที่ 6 พบว่าสถานภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างนักเรียน-นักศึกษา จำแนกตาม ระดับชั้น จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 30 คน

- ปวช. จำนวน - คน คิดเป็นร้อยละ 100
- ปวส. จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ -

ตารางที่ 7 จำแนกร้อยละของสภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาขาวิชา

ทักษะทางคอมพิวเตอร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
การบัญชี	30	100
การตลาด	-	-
คอมพิวเตอร์	-	-
รวม	30	100

จากตารางที่ 7 พบว่าสถานภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างนักเรียน-นักศึกษา จำแนกตาม สาขาวิชา จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 30 คน

- การบัญชี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100
- การตลาด จำนวน - คน คิดเป็นร้อยละ -
- คอมพิวเตอร์ จำนวน - คน คิดเป็นร้อยละ -

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ของนักเรียน-นักศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาการบัญชี วิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ ผู้ศึกษาจัดทำโครงการ ได้นำเสนอดังนี้

ตารางที่ 8 ตารางสรุปแบบประเมินความพึงพอใจในเรื่องเกมส์ Fine me

รายการการประเมินผล	ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน S.D.	ระดับความพึง พอใจ
เนื้อหาของโครงการ			
1. อธิบายเนื้อหาได้ถูกต้อง สมบูรณ์	4.17	0.75	มากที่สุด
2. ใช้แหล่งข้อมูลที่หลากหลายและน่าเชื่อถือ	4.20	0.85	มากที่สุด
3. เนื้อหาเข้าใจง่ายและชัดเจน	4.40	0.86	มาก
4. เวลาในการนำเสนอโครงการเหมาะสมกับเนื้อหา	4.23	0.77	มากที่สุด
ประโยชน์ของโครงการ			
5. สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน หรือเผยแพร่ต่อ สาธารณชน	4.03	0.89	มาก
6. ช่วยแก้ปัญหาให้แก่ตนเองและชุมชน	3.87	0.90	มากที่สุด
การใช้เทคโนโลยี			
7. ใช้เทคโนโลยีหรือโปรแกรมในการนำเสนอข้อมูลที่ทันสมัย	4.27	0.83	มากที่สุด
8. ใช้เทคโนโลยีหรือโปรแกรมในการนำเสนอข้อมูลได้ คล่องแคล่ว	4.03	0.89	มาก
คุณลักษณะของผู้ทำโครงการ			
9. การเตรียมตัวของผู้จัดทำโครงการในการนำเสนอผลงาน	4.10	0.84	มากที่สุด
10. การให้ข้อมูลเพิ่มเติมหรือการตอบคำถามเมื่อมีการซักถาม	4.20	0.85	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.72	0.05	มากที่สุด

*เกณฑ์การวัดระดับความพึงพอใจ

4.51 - 5.00	มากที่สุด
3.51 - 4.50	มาก
2.51 - 3.50	ปานกลาง
1.50 - 2.50	น้อย
1.00 - 1.50	น้อยที่สุด

ผลการประเมินความพึงพอใจในเรื่องเกมส์ Find me โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.72 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.05 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าผู้ประเมินมีความพึงพอใจในเรื่องตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 การเตรียมตัวของผู้จัดทำโครงการในการนำเสนอผลงาน มีผลประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.17, มีค่า S.D.= 0.75

ลำดับที่ 2 อธิบายเนื้อหาได้ถูกต้อง สมบูรณ์ มีผลประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.20 , ค่า S.D. = 0.85 , สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชน มีผลประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.40 , ค่า S.D. = 0.86

ลำดับที่ 3 ช่วยแก้ปัญหาให้แก่ตนเองและชุมชน มีผลประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.23 ค่า S.D. = 0.77

ลำดับที่ 4 ใช้แหล่งข้อมูลที่หลากหลายและน่าเชื่อถือ มีผลประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.03, ค่า S.D. = 0.89,

ลำดับที่ 5 เนื้อหาเข้าใจง่ายและชัดเจน มีผลประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 3.87, ค่า S.D. = 0.90, ใช้เทคโนโลยีหรือโปรแกรมในการนำเสนอข้อมูลที่ทันสมัย มีผลประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 4.27, ค่า S.D. = 0.83,การให้ข้อมูลเพิ่มเติมหรือการตอบคำถามเมื่อมีการซักถาม มีผลประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 4.03, ค่า S.D. = 0.89

ลำดับที่ 6 เวลาในการนำเสนอโครงการเหมาะสมกับเนื้อหา มีผลประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 4.10, ค่า S.D. = 0.84

ลำดับที่ 7 ใช้เทคโนโลยีหรือโปรแกรมในการนำเสนอข้อมูลได้คล่องแคล่ว มีผลประเมินความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 4.20, ค่า S.D. = 0.85

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

โครงการสื่อการเรียนรู้ เรื่อง ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา มีผลสรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ
เรียงตามลำดับดังนี้

สรุปผล

1. นักเรียน-นักศึกษาสามารถความเข้าใจเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในการเรียนในชั้นเรียน และยังใช้ในการศึกษาด้วยตนเองได้
2. ความพึงพอใจของผู้ใช้สื่อการเรียนรู้เรื่องภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา นักเรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อการเรียนรู้ที่ระดับ 4.72 คือ พอใจมาก

อภิปรายผล

จากการศึกษาการใช้เกมส์ Find me สร้างสื่อการเรียนรู้มีประเด็นที่นำมาอภิปรายผล ได้
ดังนี้

1. สื่อการเรียนรู้ เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นการนำความรู้ความสามารถจากการเรียนใน
ประถมมาเพื่อเป็นพื้นฐานในพัฒนาเป็นสื่อการเรียนการสอน และจากการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจาก
แหล่งเรียนรู้ทางอินเทอร์เน็ต มาสร้างสื่อการเรียนรู้เรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นสื่อการเรียน
การสอนในชั้นเรียน และสื่อการเรียนรู้ในการศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งสามารถนำมาใช้ได้จริงในการเรียน
การสอนเพื่อความสนุกสนาน
2. ความพึงพอใจของผู้เรียนเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่านักเรียนมีความพึงพอใจ
ต่อเกมส์ที่ระดับพอใจมากที่สุด คือ ระดับ 4.23 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสื่อการเรียนรู้ มีภาพ ตัวอย่าง และ
คำอธิบายการใช้งานที่ชัดเจน จนทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ที่ดี มีความสนุกที่ได้เรียนรู้ด้วย
ตนเอง ทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจ ซึ่งต่างจากการเรียนแบบเดิมๆ ที่ครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้ และ
ยังสามารถนำไปเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์เพื่อเป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษาอื่นๆ ได้อีกด้วย

ปัญหาและอุปสรรค

1. ค่าใช้จ่ายในการจัดสรรงานใช้ค่าใช้จ่ายจำนวนมาก ทำให้บางช่วงของการดำเนินงานเกิด
ปัญหาและไม่สามารถส่งมอบคืบหน้าของโครงการได้ทันเวลา
2. ขั้นตอนของการนำเสนอควรมีเวลาที่มีมากกว่าเดิม เพื่อผลงานที่นำเสนอออกมาได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ และผู้ใช้พึงพอใจมากที่สุด
3. สมาชิกในกลุ่มควรให้ความร่วมมือ เอาใจใส่และให้ความสำคัญของการดำเนินงานให้
มากกว่านี้ ประชุมหรือปรึกษาหารือกัน แก้ปัญหาร่วมกัน เพื่อประสิทธิภาพในการทำงานร่วมกัน

ข้อเสนอแนะหรือแนวทางในการแก้ไขปัญหา

1. ค่าใช้จ่ายในการจัดสรรงานใช้เงินจำนวนมาก สมาชิกในกลุ่มควรมีการแชร์ค่าใช้จ่าย เพื่อให้ประหยัดค่าใช้จ่าย ในการดำเนินงาน
2. ขั้นตอนของการนำเสนอควรมีเนื้อหาที่น่าสนใจและมีความชัดเจน เพื่อผลงานที่น่าเสนอ ออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผู้ฟังพอใจมากที่สุด
3. ควรศึกษาค้นคว้าเนื้อหาที่ใช้ในการดำเนินงานให้เข้าใจมากกว่านี้ จากแหล่งการเรียนรู้อื่น ร่วมด้วย เช่น หนังสือเฉพาะของภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- ต้นอมร. **เรียนภาษาอังกฤษออนไลน์ฟรี**. (2017). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก :
<http://www.ภาษาอังกฤษออนไลน์.com> (วันที่ค้นข้อมูล 24 พฤษภาคม 2560)
- เอสโทเนีย. **Speak Languages**. (2016). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก :
<https://th.speaklanguages.com>(วันที่ค้นข้อมูล 24 พฤษภาคม 2560)
- shorteng. **คำศัพท์ที่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน 3500 คำ**. (2017). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:
<http://www.shorteng.com> (วันที่ค้นข้อมูล 24 พฤษภาคม 2560)

ประวัติผู้จัดทำโครงการ

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวอุมาพร ทะวะรุ่งเรือง
ชื่อเล่น	ต้นอ้อ
วัน เดือน ปีเกิด	4 กันยายน 2540
ที่อยู่ปัจจุบัน	10/45 ต.บ้านฉาง อ.บ้านฉาง จ.ระยอง 21130
เบอร์โทรศัพท์	062-8306177
สถานศึกษาเดิม	วิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ
กำลังศึกษาอยู่ที่	วิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ
ความสามารถพิเศษ	กีฬา, ไร่, เต้นแอโรบิก
อีเมล	aoo.umaporn.t@gmail.com

ประวัติผู้จัดทำโครงการ

ชื่อ-นามสกุล	นางสาว สุกัญญา วาริสาร
ชื่อเล่น	ป๊อก
วัน เดือน ปีเกิด	02 กุมภาพันธ์ 2541
ที่อยู่ปัจจุบัน	49/67 หมู่ 7 ต.สำนักท้อน อ.บ้านฉาง จ.ระยอง
เบอร์โทรศัพท์	085-1001120
สถานศึกษาเดิม	วิทยาลัยเทคโนโลยีพาณิชยการสัตหีบ
กำลังศึกษาอยู่ที่	วิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ
ความสามารถพิเศษ	วาดรูป, กีฬา
อีเมล	-

ประวัติผู้จัดทำโครงการ

ชื่อ-นามสกุล	นาย สราวุธ นาดี
ชื่อเล่น	ไนท์
วัน เดือน ปีเกิด	2 มิถุนายน 2540
ที่อยู่ปัจจุบัน	224/5 ต.บ้านฉาง อ.บ้านฉาง จ.ระยอง 21130
เบอร์โทรศัพท์	092-2891012
สถานศึกษาเดิม	วิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ
กำลังศึกษาอยู่ที่	วิทยาลัยเทคโนโลยีอักษรบริหารธุรกิจ
ความสามารถพิเศษ	เต้น
อีเมล	Name love bom@hotmail.com

ภาคผนวก

แบบประเมินโครงการ

ชื่อโครงการ ระดับชั้น สาขา.....

ชื่อผู้จัดทำโครงการ 1. 2. 3.

วิชาโครงการ ปีการศึกษา 2560 ผู้ประเมิน ☐ ครูผู้สอน ☐ นักเรียน

ตอนที่1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่าน และกรุณาส่งคืนหลังจากที่ท่านได้ตอบแบบประเมินเสร็จเรียบร้อยแล้ว

- 1.เพศ () ชาย () หญิง
 2.อายุ () 16-18 () 19-21 () 22 ปีขึ้นไป
 3.ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น () ปวช.1 () ปวช.2 () ปวช.3
 () ปวส. 1 () ปวส.2
 4.สาขาที่ศึกษา () สาขาบัญชี () สาขาตลาด () สาขาคอมพิวเตอร์

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจที่มีต่อโครงการ

รายการ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
เนื้อหาของโครงการ					
1. อธิบายเนื้อหาได้ถูกต้อง สมบูรณ์					
2. ใช้แหล่งข้อมูลที่หลากหลายและน่าเชื่อถือ					
3. เนื้อหาเข้าใจง่ายและชัดเจน					
4. เวลาในการนำเสนอโครงการเหมาะสมกับเนื้อหา					
ประโยชน์ของโครงการ					
5. สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชน					
6. ช่วยแก้ปัญหาให้แก่ตนเองและชุมชน					
การใช้เทคโนโลยี					
7. ใช้เทคโนโลยีหรือโปรแกรมในการทำสื่อการเรียนรู้ และข้อมูลที่ทันสมัย					
8. ใช้เทคโนโลยีหรือโปรแกรมในการนำเสนอข้อมูลได้คล่องแคล่ว					
คุณลักษณะของผู้ทำโครงการ					
9. การเตรียมตัวของผู้จัดทำโครงการในการนำเสนอผลงาน					
10. การให้ข้อมูลเพิ่มเติมหรือการตอบคำถามเมื่อมีการซักถาม					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

.....

ภาพถ่ายการทดลองใช้เกมส์Find me เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
กลุ่มตัวอย่าง-นักศึกษาระดับปวช.1 การบัญชี (วันที่ 5 กันยายน 2560)

